

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ δ.φ

Ἰδρυτής Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λάμπ και Σαίξπηρ		Σωτ. Ἰ. Φώκου δ. ν.
Τὰ ὄνειρά μου	(ποίημα)	Ἐλένη Σ. Σβορώνου
Εἰκόνες ἐκ τῆς ἀρχαίας ποιήσεως		Λαίλιου Καρακάση
Περὶ ψευδαισθήσεων		Δ[^{σοος} Λαζ. Γιαννοπούλου
Τὸ τέλος ἑνὸς δράματος	(διήγημα)	Π. Γεωργαντή
Ἐνα χιονολούλουδο κι' ἐγὼ	(ποίημα)	Κ. Πολυζώνη
Ἐφυγεν ἡ ἀνοιξίς		Σ. Π.
Ὁ Πλάτανος	(ποίημα)	Ὀρεινοῦ
Ἰατρικαὶ Ὀμιλίαι		Δ[^{σοος} Κ. Ἀθανασιάδου
Περὶ Σχολικῶν Ἀποικιῶν		Δ. Βογαζιανοῦ
Δεκαπενθήμερον		

ΕΙΚΟΝΕΣ

Παραλιακὰ Καφενεῖα Κυδωνιῶν
Ἀνατολικὴ συνοικία Κυδωνιῶν

Τύποις ὁ "Ἡλιος,, (Ὀδὸς ποταμοῦ ἔξωθεν τοῦ Βεξεστενίου) Κυδωνίαι

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εν Κυδωνίαις Μετζ. 2 1)2
Εν τοῖς χωρίοις > 3
Εν τῷ Κράτει < 3
Εν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρ. 15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Κατ' ἀποκοπήν

Διὰ τὸς μαθητὰς υποβιβάζεται ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρος» ἐν Κυδωνίαις μὲν εἰς μετρήτια 1 3[4 ἐν τῷ κράτει δὲ εἰς μετρήτια 2 1[4

Ὁ Αἰολικὸς Ἀστὴρ ἔτος Α. πωλεῖται ἐν Σμύρῃ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Καρακίζη Δίοδος Εὐαγγελικῆς Σχολῆς καὶ ἐν Κυδωνίαις εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ἀποικιακῶν, Βαχαρικῶν καὶ ψιλικῶν

ΣΠΥΡ. Δ. ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ

Τμῆμα Χαρτοπωλείου

Κονιάκ Ἑλληνικά, ἡδύποτα (λικέρ;) γάλα Νεστέ, φαρίνα καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη, ἅτινα φθάνουν κατ' ἐκάστην καὶ πωλῶνται ὅλα εὐθιυότερα τῶν ἄλλων καταστημάτων ἕνεκεν ἐλλείψεως βαρέων ἔνοικίων καὶ μεγάλης ὑπαλληλίας, ἅτινα ὡς γνωστὸν ἐπιφορτίζονται ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῶν πελατῶν. Ὡς καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ εἶδη προμηθεύονται κατ' εὐθείαν ἐξ Εὐρώπης.

Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῆτε

20—24

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Μ. Ν. ΤΖΟΥΓΑ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Ἐν αὐτῇ τελείως κατηρτισμένη γίνονται δεκτοὶ οἱ ἔχοντες ἀνάγκην πάσης χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως ἢ Ὄρθοπεδικῆς Θεραπείας.

Ὁρῶν ἐπισκέψεων διὰ τοὺς ἔξωτερικοὺς ἀσθενεῖς 11—12.

19—24

ΑΕΡΙΟΥΧΑ ΠΟΤΑ (GAZEUSES)

ΠΑΝ. ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ

Εἰδικὴ κατασκευὴ — Ἀπαράμιλλος καθαριότης.

Ὁ κ. Παν. Ἀραμπατζῆς ἐπιθυμῶν ὅπως παρέχει εἰς τὸ Κοινὸν μὲ τὸ δροσιτικὸν καὶ τὸ ὠφέλιμον, δὲν παραλείπει ἐν τῇ κατασκευῇ αεριούχων ποτῶν του, νὰ ἐφαρμόζη καὶ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς.

Γεύσασθε ἴδετε

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ κατάστημά του (παραπλεύρως τοῦ καταστήματος σιδηρῶν κ. Σ. Σίμου καὶ Σ^{ιας}) θὰ σᾶς πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἰδρυτής Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & Σ^{ΙΑ}

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ

„Ο ΗΛΙΟΣ„

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΗΛΕΕ· ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ δ.φ.

ΛΑΜΠ ΚΑΙ ΣΑΙΣΠΗΡ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ Πόρτσια εἶπεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ δὲν δυσηρεστήθη διὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ συζύγου της· δὲν ἐξεπλάγη βλέπουσα τοιαύτην ἀφοσίωσιν δι' ἓνα τόσον εἰλικρινῆ φίλον οἶος ὁ Ἀντώνιος, ἐν τούτοις εἶπεν.

Ἡ σύζυγός σου δὲν θὰ ἐκολακεύετο καθόλου, ἐὰν ἦτο παρούσα καὶ σὲ ἤκουε.

Τότε ὁ Γκρατσιάνο, ὅστις ἠγάπα νὰ μιμῆται τὸν κύριόν του, ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ ὁμιλήσῃ ὡς ὁ Βασσάνιος, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Νέρισσας ἤτις ἐκάθητο πλησίον τῆς Πόρτσιας, μὲ στολὴν γραμματέως καὶ ἔγραφεν, εἶπεν.

Ἐχω σύζυγον τὴν ὁποῖαν λατρεύω, θὰ ἐπροτίμων ν' ἀπέθνησκον ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποχρεωθῆ ὁ σκύλλος αὐτὸς Ἰουδαῖος νὰ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις του.

Ἐὰν σὲ ἤκουεν, εἶπεν ἡ Νέρισσα, δὲν θὰ σὲ συνεχώρει.

Ἐν τούτοις ὁ Σάυλοκ ἐκραύγασεν ἀνυπομόνως.

Χάνομεν τὸν καιρὸν μας ἀνοφελῶς· παρακαλῶ, ἐκδόσατε τὴν ἀπόφασιν.

Τότε ἐβασίλευσεν ἐπίσημος σιγὴ ἅπαν τὸ ἀκροατήριον εὐρίσκειτο ἐν σκληρᾷ ἀναμονῇ καὶ ὅλων αἰκαρδία ἦσαν πλήρεις συμπαιθείας διὰ τὸν Ἀντώνιον.

Ἡ Πόρτσια ἠρώτησεν ἐὰν ὁ ζυγὸς ἦτο ἔτοιμος διὰ νὰ ζυγίσουν τὸ κρέας, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰουδαῖον.

Σάυλοκ, πρέπει νὰ φέρῃς ἓνα χειροῦργον, διότι πιθανὸν νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν αἰμορραγίαν.

Ἄλλ' ὁ Σάυλοκ δὲν ἐξκόπει ἄλλο τι εἰμὴ ν' ἀπολέσῃ ὁ Ἀντώνιος ὅλον τὸ αἷμά του καὶ ἀ-

πῆντησε.

Τὸ συμβόλαιον δὲν περιέχει τοιοῦτον ὄρον. Τὸ συμβόλαιον δὲν ποιεῖται μνεῖαν περὶ τούτου, ἀληθῶς, εἶπεν ἡ Πόρτσια, ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἀλλὰ καλὰ θὰ πράξῃς νὰ ζητήσῃς χειροῦργον, ἄλλω· τε αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ φιλικὴ φιλανθρωπία.

Δὲν ἀκούω τίποτε.

Ἔστω, εἶπεν ἡ Πόρτσια. Ἔχεις δικαίωμα νὰ κόψῃς μίαν λίτραν κρέατος τοῦ Ἀντωνίου. Ὁ νόμος σοὶ ἐπιτρέπει τούτο καὶ τὸ δικαστήριον συμφωνεῖ. Καὶ δύνασαι νὰ κόψῃς καὶ ἐκ τοῦ στήθους του τὴν λίτραν.

Ὡ! σοφὴ καὶ δίκαιε δικαστριά, ἀνέκραζεν ἐκ νέου ὁ Σάυλοκ. Εἰς νέος Δανιὴλ ἦλθε νὰ μᾶς δικάσῃ.

Ἐπειτα ἀκονίσας ἐκ νέου τὴν μάχαιράν του καὶ ὄψας ἀπληστον βλεμμα ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου.

Ἐμπρός, εἶπεν, ἐτοιμάσου.

Μίαν στιγμὴν, Ἰουδαῖε, ἀπῆντησεν ἡ Πόρτσια. Μένει ἐν σημείον νὰ διαρροημισθῇ. Τὸ συμβόλαιον ὑπερ ἰδοῦ, δὲν σᾶς δίδει κανὲν δικαίωμα νὰ χύσῃς οὐδὲ σταγόνα αἵματος. Ἡ ῥήτρα λέγει μίαν λίτραν σαρκός. Ἐὰν χύσῃς κόπτον τὴν λίτραν τῆς σαρκός, μίαν μόνην σταγόνα αἵματος Χριστιανικοῦ, ἡ περιουσία σου καὶ ἅπαντα τὰ ὑπάρχοντά σου θὰ δημευθῶσιν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ὑπὸ τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας.

Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον εἰς τὸν Σάυλοκ νὰ κόψῃ τὴν λίτραν τῆς σαρκός χωρὶς νὰ χύσῃ μίαν σταγόνα αἵματος τοῦ Ἀντωνίου, τὸ εὐφρὲς τοῦτο ἐπιχείρημα τῆς Πόρτσιας ἔσωσε

τὴν ζωὴν του. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν ὑπερβολικὴν σοφίαν τοῦ νεαροῦ δικηγόρου· χειροκροτήματα ἀντήχησαν πανιαχόθεν τῆς αἰθούσης καὶ ὁ Γκρατσιάνο ἀνέκραξεν ἐπαναλαμβάνων τοὺς λόγους τοῦ Σάυλωκ τοὺς ὁποίους εἶπε προηγουμένως.

—Ὡ! σοφὴ καὶ δίκαιε δικαστά! Δὲν εἶνε ἀληθές, Ἰουδαῖε, ὅτι νέος Λανιὴλ ἦλθε νὰ σὲ δικασῇ;

Ὁ Σάυλωκ ἠττηθεὶς καὶ βλέπων ματαιούμενον τὸ σκληρὸν αὐτοῦ σχέδιον, εἶπε δίπλων ἀπελπι βλέμμα, ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐλάμβανε τὰ χρήματα, καὶ ὁ Βασσάνιος πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν ἀνέλπιστον σωτηρίαν τοῦ φίλου του, ἀνέκραξεν.

—Ἴδου τὰ χρήματα!

Ἄλλ' ἢ ἡ Πόρτσια τὸν ἐσταμάτησε καὶ εἶπε.

—Σιγά! τίποτε δὲν μᾶς βιάζει, Ὁ Ἰουδαῖος συμφώνως μόνον πρὸς τὸ συμβόλαιον ἔχει δικαιώματα. Ἐτοιμάσθητε λοιπόν, Σάυλωκ, νὰ κόψῃς τὴν σάρκα, ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ χύσῃς αἷμα, καὶ νὰ κόψῃς μίαν λίτραν ἀκριβῶς, οὔτε περισσότερο οὔτε ὀλιγώτερον. Ἐὰν κάμῃς λάθος καὶ κόψῃς ἕν δράμιον περισσότερο, τότε συμφώνως πρὸς τοὺς Βενετικούς νόμους θὰ καταδικασθῇς εἰς θάνατον καὶ ἅπανα ἡ περιουσία σου θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Κράτους.

—Δότε μοι τὰ χρήματά μου καὶ ἀφήσατέ με ν' ἀναχωρήσω, εἶπεν ὁ Σάυλωκ.

—Εἶνε ἔτοιμα, εἶπεν ὁ Βασσάνιος, ἴδου αὐτά!

Ὁ Σάυλωκ ἔσπενσε νὰ τὰ λάβῃ, ἀλλ' ἡ Πόρτσια τὸν ἠμπόδισεν ἐκ νέου λέγουσα.

—Μίαν στιγμὴν, Ἰουδαῖε. Ἐγὼ καὶ ἄλλον λογαριασμὸν μαζὺ σου. Συμφώνως πρὸς τοὺς Νόμους τῆς Βενετίας, τὰ ὑπάρχοντά σου δημεύονται διότι ἐπεβουλεύθης τὴν ζωὴν ἐνὸς πολίτου τῆς δημοκρατίας ταύτης, καὶ ἡ ζωὴ σου ἐναπόκειται εἰς τὸ ἔλεος τοῦ δόγῃ γονυπέτησον λοιπὸν καὶ ζήτησε συγγνώμην.

Τότε ὁ δόγῃς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Σάυλωκ εἶπε.

—Διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ τῶν πεποιθήσεών σου, σοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν πρὶν ζητήσῃς συγγνώμην. Τὸ ἡμισυ ὅμως τῶν ὑπαρχόντων σου ἀνήκει εἰς τὸν Ἀντώνιον καὶ τὸ ἕτερον ἡμισυ εἰς τὸ Κράτος.

Ὁ Ἀντώνιος ὑπὸ τὴν ἐπίρρειαν τῆς γενναιοδωρίας, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐπιθυμῆ τίποτε ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ Σάυλωκ, ἐὰν αὐτὸς ὑπερεοῦτο ἐγγράφως καὶ κληροδοτήσῃ μετὰ θάνατον εἰς τὴν θυγατέρα καὶ τὸν σύζυγόν της τὸ ἡμισυ τούτων, διότι ὁ Ἀντώνιος ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ἰουδαῖος εἶχε μονογενῆ θυγατέρα ἣτις ἐνυμφεῖθη παρὸς τὴν θέλησίν του με νεαρὸν χριστιανὸν ὀνόματι Λορέντζον, οὗτινος ἦτο φίλος, καὶ ἡ ἔνωσις αὐτῆ τόσον εἶχεν ἐξοργίσῃ τὸν Σάυλωκ ὥστε τὴν ἀπεκλήρωσεν.

Ὁ Ἰουδαῖος συγκατετέθη ναυαγήσας ἐν τῆ ἐκδικήσει του καὶ ἀπογυμνωθεὶς τῆς περιουσίας του.

—Εἶμαι ἀσθενής, εἶπεν. Ἀφίσατέ με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου. Στείλατέ μοι ἐκεῖ τὸ ἔγγραφο. Θὰ τὸ ὑπογράψω καὶ θ' ἀφίσω το ἡμισυ τῆς περιουσίας μου εἰς τὴν θυγατέρα μου.

—Ἐμπρός, εἶπεν ὁ δόγῃς, ὑπόγραψε τὸ ἔγγραφο αὐτὸ καὶ ἐὰν μετανοῆς διὰ τὴν σκληρότητά σου, γενοῦ Χριστιανός, τὸ Κράτος θὰ σοῦ χαρίσῃ τὸ πρόστιμον, καὶ τοιοῦτοτρόπως πάλιν θὰ ἔχῃς ὅλην σου τὴν περιουσίαν.

Ὁ Δόγῃς τότε διέταξε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἀντώνιον καὶ ἐκήρυξε τὴν λῆξιν τῆς συνεδρίας. Ἐπήρσε ὑψηλοφώνως τὴν σοφίαν καὶ εὐφύτησε τοῦ νεαροῦ δικηγόρου καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀντώνιον εἶπεν εἰς αὐτόν.

—Ἀντάμειψόν τὸν συνήγορόν σου ὡς πρέπει, διότι κατὰ τὴν γνώμην μου, ἔχεις μεγάλας ὑποχρεώσεις.

Ὁ δόγῃς καὶ οἱ γερουσιασταὶ ἀνεχώρησαν. Τότε ὁ Βασσάνιος εἶπεν εἰς τὴν Πόρτσια.

—Ἐξοχε δικηγόρε, ὁ φίλος μου Ἀντώνιος καὶ ἐγὼ, διεφύγαμεν σήμερον χάρις εἰς τὴν σοφίαν σου φοβερὰν ποιήν. Λάβε παρακαλῶ τὰς τρεῖς χιλιάδας δονάτια ὀφειλόμενα εἰς τὸν Ἰουδαῖον.

—Καὶ θὰ μείνωμεν παντοτεινὸι χρεώστα, προσέθηκεν ὁ Ἀντώνιος, δὲν θὰ λείψωμεν νὰ σᾶς εἴμεθα ἀφωσιωμένοι καὶ νὰ σᾶς ὑπηρετώμεν αἰωνίως.

Ἄλλ' ἡ Πόρτσια κατ' οὐδέναι λόγον ἐδέχθη τὰ χρήματα καὶ ἐπειδὴ ὁ Βασσάνιος ἐζητεῖ νὰ δώσῃ τι ὡς δείγμα τῆς εὐγνωμοσύνης.

—Δότε μοι, τὰ χειρόκτιά σας, εἶπεν' θὰ τὰ φορῶ πρὸς ἐνθύμηοίν σας.

Ὁ Βασσάνιος ἔδωκε τὰ χειρόκτια· τότε ἡ Πόρτσια παρατηροῦσα τὸν γαμήλιον κῆικον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ Πόρτσια τοῦ εἶχε δώσῃ προσέθηκε.

—Καὶ ὡς ἀπόδειξιν τῆς φιλίας σου, θὰ λάβω εἰσέτι τὸν κῆικον τούτων.

Ὁ Βασσάνιος ἐλυπήθη πολλὰκούων τὸν δικηγόρον ζητοῦντα τὸ μόνον πράγμα οὗτινος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποχωρισθῇ ποιε καὶ ἀπήντησε συγκεκριμένος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ τὸν κῆικον, διότι ἦτο δῶρον τῆς συζύγου του καὶ εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ μὴ τὸν ἀποχωρισθῇ ποτε· ἀλλ' ἐδήλωσεν ὅτι θὰ χαρίσῃ τὸν ὀρειότερον δακτύλιον ὅστις ὑπῆρχεν ἐν Βενετία καὶ τὸν ὁποῖον θὰ ἐζητεῖ διὰ τοῦ δημοσίου κήρυκος.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Πόρτσια ἐφάνη ὅτι δυσηρεστήθη καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου λέγουσα.

—Μὲ ἐλαμβάνετε κύριε, ὡς ἐπαίτην.

—Ἀγαπητὴ Βασσάνιε, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, δὲς τὸν δακτύλιον· ἡ φιλία ἦν τρέφω διὰ σὲ καὶ ἡ μεγάλη ὑπηρεσία, ἦν μᾶς παρέσχε, θὰ μαλάξωσι τὴν δυσαρέσκειαν τῆς γυναικός σου.

Ὁ Βασσάνιος, ἐντραπείς διότι ἐφάνη ἀχάριστος, ἐπερόρτισε τὸν Ἀντώνιον νὰ σπεύσῃ εἰς συνάντησιν τοῦ δικηγόρου καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν δακτύλιον. Τότε ἡ Νέρισσα ἦτι· ἐπίση· εἶχε δώσῃ ἕνα δακτύλιον εἰς τὸν Γκρατσιάνο, ἐζητήσῃ τούτων ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ γραμματέως τοῦ

δικηγόρου, καὶ ὁ Γκρατσιάνο μὴ ἐπιθυμῶν νὰ φανῇ κατώτερος τοῦ κυρίου του ὡς πρὸς τὴν γενναιοδωρίαν ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν της. Αἱ δύο γυναῖκες ἐγέλασαν, σκεπτόμεναι τὸν τρόπον δι' οὗ μετεχειρίσθησαν τοὺς συζύγους των, ἀναγκάσασαι αὐτοὺς νὰ ταῖς παραχωρήσωσι τοὺς δακτύλους; τοὺς ὁποίους εἶχον ὀρκισθῆ νὰ μὴν ἀποχωρισθοῦν αἰωνίως.

Ἡ Πόρτσια καὶ ἡ Νέρισσα ἐπέστρεψαν τότε εἰς Βελμόντε καὶ ἐνδυσθεῖσαι μὲ τὰ γυναικεῖα των ἐνδύματα, ἀνέμενον τὴν ἀφίξιν τῶν συζύγων των, οὔτινες ἔφθασαν μετ' ὀλίγον μετὰ τοῦ Ἀντωνίου. Τότε ὁ Βασσάνιος παρουσίασεν εἰς τὴν σύζυγόν του τὸν φίλον του· ἀλλὰ μόλις αὐτὴ ἔπαυσε ν' ἀπευθύνη τὰ συγκαρητήρια πρὸς τὸν Ἀντώνιον, καὶ ἤκουσαν τὴν Νέριссαν καὶ τὸν σύζυγόν της νὰ φιλονεικῶσιν εἰς γωνίαν τινα τοῦ δωματίου.

—Τί συμβαίνει; εἶπεν ἡ Πόρτσια.

—Κυρία, εἶπεν ὁ Γκρατσιάνο, πρόκειται δι' ἕνα εὐτελὲ δακτύλιον τὸν ὁποῖον μοι ἔδωκεν ἡ Νέρισσα καὶ ὅστις γράφει ἐπάνω: Ἀγάπα με καὶ μὴ μ' ἐγκαταλίπῃς.

—Τί σημασίαν ἔχει τὸ δητὸν καὶ ἡ ἀξία τοῦ δακτυλίου; ἐκραύγασεν ἡ Νέρισσα. Μοὶ ὠρίσθησαν οἱ τὸν ἐδίδου, ὅτι θὰ τὸν διατηρήσῃς μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου σου, καὶ τώρα λέγεις ὅτι τὸν ἐδώρησε; εἰς γραμματέα τινα δικηγόρου.

—Ἐχεις ἀδικον, Γκρατσιάνο, νὰ δωρήσῃς τὸ πρῶτον δῶρον τῆς συζύγου σου. Καὶ ἐγὼ ἔδωκα ἕνα δακτύλιον εἰς τὸν ἀγαπητόν μου Βασσάνιον, καὶ εἶμαι βεβαίως, ὅτι δὲν ἀποχωρίζεται τούτου ἀντὶ ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου.

Ὁ Γκρατσιάνο, ζητῶν δικαιολογίαν εἰς τὸ σφάλμα του εἶπεν.

—Ὁ κύριός μου Βασσάνιος ἔδωκε τὸν δακτύλιόν του εἰς τὸν δικηγόρον καὶ τότε ὁ γραμματεὺς τοῦ δικηγόρου ὁ ὁποῖος ἐκοίτασε πολὺ νὰ γράφῃ μοὶ ἐζητήσῃ τὸν ἰδικόν μου.

Ἡ Πόρτσια ἐφάνη ὅτι ἐξωργίσθη εἰς τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐμέμφθη τὸν Βασσάνιον διὰ τὴν πράξιν του.

Ὁ Βασσάνιος ἐσιώπησε καὶ τὸ βλέμμα του ἐξεδήλου πόσον ἐστενωχωρήθη διότι δὲν ἐτήρησε τὴν πρὸς τὴν σύζυγόν του ὑπόσχεσιν. Ἐμεσολάβησε στιγμὴ σιωπῆς, τὴν ὁποίαν διέκοψεν ὁ Ἀντώνιος λέγων:

—Ἴδου πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα.

Καὶ ἐξήγησε πᾶν ὅ,τι συνέβη προσθέσας.

—Ἐκινδύνευσαι τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ ὑποχρεώσω τὸν Βασσάνιον, καὶ ἄνευ τῆς βοήθειάς τοῦ δικηγόρου εἰς ὃν ὁ σύζυγός σας ἔδωκε τὸν δακτύλιον θ' ἀπέθνησκον σήμερον. Λοιπὸν ἔνεκα τῆς λυτρώσεώς μου ταύτης πρέπει νὰ συγχωρήσῃτε τούτον, σᾶς διαβεβαίω δὲ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φυλάττῃ τοὺς ὄρκους του.

—Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ Πόρτσια, ἴδου αὐτὸ τὸ δακτυλίδιον, συστήσατε ὅμως εἰς αὐτὸν νὰ τὸ φυλάττῃ καλλίτερον τοῦ ἄλλου.

Ὁ Βασσάνιος ἔρριψε τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ

δακτυλίου καὶ πόση ἦτο ἡ ἐκπληξίς του ἀναγνωρίσας ὅτι ἦτο ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε δώσῃ! Ἡ Πόρτσια διηγήθη εἰς αὐτὸν τότε πῶς εἶχε παίξῃ τὸν ὄλον τοῦ νεαροῦ δικηγόρου καὶ ἡ Νέρισσα τοῦ Γραμματέως. Καὶ ὁ Βασσάνιος δὲν ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον μανθάνων ὅτι εἰς τὴν εὐγενῆ ἀφοσίωσιν καὶ τὴν σοφίαν τῆς συζύγου του ὀφείλετο ἡ ζωὴ τοῦ φίλου του.

Ἡ Πόρτσια τότε ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀντώνιον ἐπιστολὰς αἵτινες· ἐκ τύχης ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ αἵτινες περιεῖχον εἰδήσεις περὶ τῆς τύχης τῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζεν ὅτι ἀπωλέσθησαν καὶ αἵτινα εἶχον φθάσῃ ἄνευ ἀβαρίας εἰς τὸν λιμένα.

Ἡ ἀνέλπιστος αὐτῆ περιουσία ἔρριψε λήθην εἰς τὰ τραγικὰ συμβάντα τοῦ ἐμπορίου τῆς Βενετίας καὶ μόνον ἔμεινεν ὡς ἀνάμνησις ἡ ἱστορία τῶν δακτυλίων καὶ τῶν γενναιοδώρων συζύγων οὔτινες δὲν εἶχον ἀναγνωρίσῃ τὰς γυναικᾶς των. Ἡ ἡμέρα ἔληξε διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιφθοῦ τοῦ Γκρατσιάνου.

Εἰς τὴν ψυχὴν μου σᾶς κάμνω ὄρκο πῶς θὰ φυλάξω καθὼς τὸ φῶς μου καὶ ποτὲ πλέον νὰ μὴ δωρήσω τὸ δακτυλίδι τῆς γυναικός μου.

Σάμος — ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ι. ΦΩΚΟΣ δ. ν.

(Δικηγόρος)

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Εἶδα στάκρογιάλι
Χθὲς τὰμμοστρωμένο
Ὄνομα γραμμένο.

Ἐάφνου κυματάκι
Πέρασ' ἀπὸ πάνω
Τὸ σβύσε... τὸ χάνω...

Εἶχα γὰρ γραμμένα
Μέσα ἴστην καρδιά μου
Χίλια ὄνειρά μου,

Κι' ὁ καθένας χρόνος
Ποῦ περῶ σὰν κῦμα
Μοῦ τὰ σβύνει: κρῖμα..!

Σάμος

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

(ΠΑΡΑΦΡΑΣΕΙΣ)

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

Κηριοκλέπτης

Ὁ Ἔρως ἔκλεβε κρυφὰ κηριοκλῆς σὲ μελίσιχα
ὅταν μιὰ μέλισσα πετᾷ πάνω του ὁλοσπία
καὶ τὸν κεντᾷ στὸ δάχτυλο. Τὸ χέρι του μουδιάζει,
αὐτὸς πονεῖ καὶ τὸ φουᾶ, πηδᾷ, ἀνατριχιάζει.
χτυπᾷ τὰ πόδια καταγῆ,
στὴν Ἀφροδίτῃ τὴ πληγῆ
δείχνει μὲ κλάμα καὶ βωτᾷ, πῶς τοῦρθαν τόσοι πόνοι,
πῶς μελισιχίσα τόσηδὲ, τόσο βαθεῖα κεντρώνει.
Τοῦ λέει μὲ γέλοιο κ' ἢ θεά!... «Τὸν ἐκυτὸν σου κρῖνε!
«Δὲς τί μικράκι εἶσαι καὶ σὺ... καὶ ἡ πληγὰς σου τί εἶναι!»

ΑΡΧΙΟΥ

Πρὸς τὴν Ῥοδόκλειαν

Ῥοδόκλεια, στὸ στέφανο αὐτὸ ἔχω πλεγμένα
πούλουδα ἀπὸ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια διαλεγμένα.
Κρίνους μὲ τριακταφυλλίων βαβούλια, μὲ λαλέδες
δρεμένους ἀπὸ τὴ δροσιά, μὲ σκούρους μενεξέδες
καὶ νάρκισσους ποῦ ἐκόπηκαν ὑγραὶ ἀπὸ τὸ βῆμα
Ἰὰ πούλουδα ποῦ ξεψυχοῦν τώρα σ' ἐσὲ καρσί,
χαίδεψε συμπονετικά μὲ τῶμορφό σου βλέμμα:
— μάταιο πλᾶσμα — μιὰ φορά, θὰ μαραθῆς καὶ σὺ!

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

Ἐρωτικὸν

Σὰν τὸ πουλὶ στὰ ἔξοδεργα, ἔτσι στὰ χεῖλῃ σου κολλᾷ
ἄκρινος ποῦ σὲ φιλᾷ
Σὰν λόχη ἔχεις τῶν ματιῶν τὰ βλέμματα πρὸς
σὲν φλόγες λυμπερά!
Γιὰ σέ, καθεὶς νοιώνει βαθεῖα, τοῦ ἔρωτος τοῦς σπικμοῦς.....
Στὰ μάτια σου...δρίσκαι φωτιά, στὰ χεῖλῃ σου...δεσμούς!

Εἰς τὸ "Εαρ

Οἱ χειμωνιάτικοι κερὶ σκορποῦ τρικυμισμένοι
κ' εὐθὺς γελᾷ ἢ ἀνοιξὶ περφυροστολισμένη
Χόρτο σκιεπάζει πρᾶσινο τοῦ κάμπου τὴ μυρτίλη,
τὸ κάθε δέντρο ντύνεται κινουόργιο ἀνθὸ καὶ φύλλο!
Καὶ ἔταν τὸ τραντόφυλλο ἀνοίγη, στὰ λειβάδιμα
ἢ ἀνοσποτίστρα ἢ δροσιά γλυκὰ χαρίζει χάδια
ΠΑΪΖΕΙ χαρούμενος βοσκὸς φλογέρα στὴ βραχοῦλα
στ' ἀγκλημένα γίδια του πούναι κατάσπρα οὐλα!
Κι' ὁ ναύτης ἀφοβα γυρνᾷ μὲτ' στὰ πλατεῖα τὰ κύματα,
ὅσο χαϊδεύουν τὸ πανὶ τοῦ ἱμπάτη τὰ φυτῆματα.
Ἄλλοι γιορτάζουν στὴ στεριά πλάγι στῆς κληματοσίδες,
πλέκοντας μέσα στὰ μαλλιά χλωροῦ κισσοῦ πλεξίδες...
Εἶν' ὁ κερὶς ποῦ τῶν θωδιῶν ἢ κόραις, ἢ τεχνίτρες
μέλισσες, τοῦ ξανθοῦ μελιῦ καὶ τοῦ κερικοῦ τρυγητρες
καθίζου στὸ μελίσι των νὰ χτίσουν τᾶσπρα των κελλιά
τὴν ὥρα ποῦ συντροφιαστὰ γλυκολαλοῦνε τὰ πουλιά!...
Τὸ ψαρποῦλι, τὸ κορμὶ στὸ κύμα ξεκουράζει,
τὸ χελιδόνι τριγυρνᾷ στῆς σκέπης τὸ περβάζι,
ὁ κύκνος σ' ἀχροποταμιάς, τὰ ηρόνια μέσ' στὰ δάση
εὐθὺς ποῦ μέσ' στὰ πρᾶσινα κλαδιά ὁ ἀνθὸς πλαγιάση.
Γλυκὰ σφυρίζει ὁ βοσκός...Πρόβατα μὲ παχὺ μαλλὶ
ἀκολουθοῦνε χαρωπά...Τραγοῦδε: λέει τὸ πουλί.
Παντοῦ γαλήνη στὸ γιγλό—Παντοῦ χαρὰς μεθυσ...
Μπορεὶ κανεὶς τέτοια ἔμορφα νὰ μὴ τὴ τραγοῦδήση!

(Ἔπεται Συνέχεια)

Σμύρνη — ΔΑΙΔΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Μεταξὺ τῶν ψυχικῶν φαινομένων τῶν κατὰ
τὰς διανοητικὰς διαταρξίσεις παρουσιαζομένων
οὐδὲν ὑπάρχει περιεργότερον καὶ μῖλλον ἀλ-
λόκοτον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μυστηριωδέστερον
τῶν ψευδαισθήσεων ἢ ἀλλοφρονητῶν τῶν προ-
ερχομένων ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πνεῦμα ἐν τισὶ περι-
πτώσει δύναται νὰ δώσῃ σῶμα καὶ αἰ-
σθητὴν πραγματικότητα εἰς τὰς αὐτοῦ φαν-
τασίας, τοῦτέστι νὰ ἀναπαραστήσῃ αὐτὰς
οὕτω καθαρὰς καὶ οἰονεὶ ζώσας ὡς εἰ ὑ-
πῆρχον αὐταὶ ἐν τῇ πραγματικότητι. Ἄλ-
λὰ μηδεὶς νομίση ὅτι αἱ ψευδαισθήσεις μό-
νον ἐν ταῖς διανοητικαῖς ἀπαντῶνται διατα-

μονικαῖς νὰ γεύηται ἡδέων ἔδεσμάτων καὶ νὰ
δυσφραίνηται τῶν πλεόν εὐωδῶν ὀσμῶν καὶ περ
παντελοῦς ἐπικρατούσης πέριξ αὐτοῦ ἐπιθυμίας
καὶ μηδενὸς ὑπάρχοντος ἔδεσματος ἢ εὐώδους
τινος σώματος; Καὶ τοσοῦτω μᾶλλον τοῦτο εἶ-
ναι παράδοξον καθ' ὅσον ἡ ψευδαισθησις εἶ-
ναι φαινόμενον καθαρῶς ψυχικὸν καὶ παντά-
πασι τῶν αἰσθήσεων ἀνεξήρητον οὕτως ὥστε
ἄτομα καὶ περ κωφά, καὶ περ τυφλά καὶ
ἐστερημένα τῆς γεύσεως καὶ τῆς δυσφρήσεως,
ἐν τούτοις δύναται νὰ ὑφίστανται ψευ-
δαισθήσεις καὶ τῶν τεσσάρων τούτων αἰ-
σθήσεων. Ὅποσαι ἰδέαι δὲν ἐξηνέχθησαν καὶ

ΠΑΡΑΛΙΑΚΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ ΚΥΖΩΝΙΩΝ

ράξεις, τοῦναντίον ἢ ἱστορίᾳ τῶν ἐνδόξων ἐν
ταῖς ἐπιστήμαις, ταῖς τέχναις καὶ τῇ ποιήσει
ἀνδρῶν παρέχει ἡμῖν πλεῖστα ὅσα παραδείγ-
ματα ψευδαισθανομένων, οἳ εἰσιν ὁ Σωκρά-
της φανταζόμενος ὅτι ὑπὸ δαίμονιόν ἐνεπνεύ-
ετο καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀρίτιας; ἐλάμβανε συμ-
βουλάς, ὁ Τάσσος συζητῶν ἐπὶ τῶν σπουδαιο-
τάτων ζητημάτων μετὰ τοῦ οἰκείου δαιμο-
νίου, ὁ Λούθηρος ποιῶν καὶ οὕτως μετὰ τοῦ
δαίμονος θεολογικὰς συζητήσεις, ὁ Πασκάλ βλέ-
πων πρὸ αὐτοῦ κρημνόν, ὁ Πυθαγόρας, Δη-
μόκριτος καὶ πλεῖστα ἄλλα ὑψηλὰ πνεύματα,
αἵτινα ἐξέπληξαν σύμπασαν τὴν οἰκουμένην διὰ
τῶν θαυμασιῶν τῆς ἐξόχου αὐτῶν φαντασίας;
ἐπινοήσεων. Εἴπομεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἡ
ψευδαισθησις ἀποτελεῖ ἐν τῶν περιεργότερων
φαινομένων τῶν διανοητικῶν διαταρξέων καὶ
τῇ ἀληθείᾳ τί παραδοξότερον ἢ τὸ νὰ ὀρᾷ
ἄνθρωπός τις ὄντα ἄλλόκοτα, νὰ ἀκούῃ ἤχους ἀρ-

ὅποσαι ὑποθέσεις δὲν
ἐγένοντο ὑπὸ τῶνφι-
λοσόφων πρὸς ἐξηγήγη-
σιν τοῦ φαινομένου
τῶν ψευδαισθήσεων!
Εἰσὶν ἄραγε αὐταὶ εἰ-
κόνας, ἰδέαι ἀναπα-
ραγόμεναι ὑπὸ τῆς
μνήμης, συνδιαζόμε-
ναι ὑπὸ τῆς φαντα-
σίας καὶ προσωπο-
ποιούμεναι τέλος ὑ-
πὸ τῆς ἔξεως, ὡς ἐ-
πρέσβευεν ὁ Ἐσκι-
ρόλ; Αἱ ψευδαισθή-
σεις δὲν εἶναι ποσῶς
φαινόμενον ἀπλῶς
μνήμης, καθότι ὑπάρ-
χουσι πάσχοντες ἐκ
τῆς ἐν λόγῳ παθήσε-
ως, οἵτινες ἐν ταῖς συ-
ζητήσεσιν αὐτῶν καὶ
τοῖς μετὰ τῶν φαντα-
στικῶν ὄντων διαλό-
γοις ἐκφέρουσι πολ-

λάκις ἰδέας, αἱ οὐδέποτε εἶχον καὶ σχετικῶς
πολὺ ἀνωτέρας τῆς παιδεύσεως καὶ νοσημοσύ-
νης αὐτῶν. Αἱ ψευδαισθήσεις μεγίστην ἔχου-
σι τὴν ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὑπνοβασίαν κα-
θότι ἐν ἀμφοτέροις ταῖς περιπτώσει τὸ αὐτὸ
παρατηρεῖται φαινόμενον αὐτοματισμὸς τοῦτέ-
στι ἐν τῇ τοῦ ἐγκεφάλου ἐνεργείᾳ μὲ μόνην τὴν
διαφορὰν ὅτι ὁ ψευδαισθανόμενος καὶ μετὰ τὴν
θερατείαν ἔχει ἔτι γνῶσιν τῶν φαινομένων ἄ-
τινα αὐτῷ παρουσιάσθησαν ἐν ᾧ τοῦναντίον ἐν
τῇ ὑπνοβασίᾳ ὁ πάσχων οὐδὲν μετὰ τὴν ἐγρή-
γορσιν διατηρεῖ ἴχνος τῶν κατὰ τὴν νύκτα
συμβάντων. Ἄλλ' ἢ μετὰ τῆς ὑπνοβασίας συν-
άντησις αὐτῆ τῶν ψευδαισθήσεων οὐδὲν ἐξηγεῖ,
οἰδόλω; διαφορῆσι τὸ τὴν ἀνάπτειν αὐτῶν
ἀφορῶν ζήτημα οἳ δὲ περιεργότερον καὶ ἡ
ὑπὸ τοῦ κ. Baillanger ἐξενηχθεῖσα γνώμη, **ὅτι
μεγίστη ὑπάρχει σχέσις μετὰ τῶν ἰδεῶν
τῶν ἐνασχολήσεων τοῦ πάσχοντος κα!**

ψευδαισθήσεων αὐτοῦ οὐσῶν τρόπον τινα προσωποποιήσις τῶν πρώτων' καὶ ἡ ἰδέα λέγουμεν αὐτὴν δὲ εἶναι ἀρκούντως βίσιμος καθότι ποία σχέσις δύναται νὰ ὑπάρξῃ λόγου χάριν μεταξὺ τῶν ψευδαισθήσεων καὶ τῶν συνήθων ἀσχολιῶν ἀνθρώπου ἀνευ παιδείας διαλεγόμενου ἐν τῇ παραφροσύνῃ αὐτοῦ ἐπὶ θεμάτων λίαν ὑψηλῶν καὶ περὶ τῶν ὁποίων οὐδὲ ἰδέαν κἄν εἶχε καθ' ὅλον τοῦ βίου αὐτοῦ τὸ διάστημα; τίς σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ψευδαισθήσεων καὶ τῶν ἐνασχολήσεων τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις οὐδ' ἄκρω ποτέ δακτύλῳ γευσάμενος τῶν γραμμάτων διολέγεται πρὸς τὸν Θεὸν διὰ γλώσσης ὀρθοτάτης καὶ δὴ ἐνίοτε διὰ στίχων; ἢ ποία τέλος σχέσις δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ τῶν ψευδαισθήσεων καὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ γέροντος ἐκείνου, ὅστις ἐκ νεανικῆς ἡλικίας ἀποσκορακίσας πᾶσαν θρησκευτικὴν ἰδέαν καὶ τὰς τοῦ ὕλισμοῦ ἀρχὰς μετὰ φανατισμοῦ διδάσκων, αἴφνης διὰ τῆς ἀπροόπτου ἐμφανίσεως πνεύματος ἢ φάσματος μεταβάλλει ἰδέαν καὶ προστρέχει ζητῶν καταφύγιον εἰς τοὺς κόλπους τῆς θρησκείας, ἢν ἐπὶ τωσαῦτα ἔτη εἶχεν ἀπηνῶς ἀπολακτίσει καὶ ἢν οὐδὲ κἄν ἐν νῶ ποτε ἔσχεν; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐν πάσαις ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν ἰδέαι πάντοτε ἀπεικονίζονται καὶ σωματοῦνται, ἀλλ' αἱ ἰδέαι αὐταὶ δὲν εἶνε κτήμα οὕτως εἰπεῖν ἀλλὰ γεννῶνται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτομάτως καὶ ἔξ ἀπροόπτου ὡς ἡ Ἀθηναῖα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός.

Ὅθεν ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται διὰ τῶν δύο ἐκτεθεισῶν θεωριῶν οὐδόλος καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνομεν, σαφηνίζεται ὁ μηχανισμὸς τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ψευδαισθήσεων, ἂν δὲ καὶ ἡ ἐπομένη δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μακέτσιο φαίνεται μᾶλλον ἱκανοποιητικὴ καὶ ὑπὸ τῶν πλειόνων εἶνε ἀσπαστή, ἐν τούτοις γενικῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι οὐδεμία περὶ ψευδαισθήσεων δοθεῖσα μέχρι τοῦδε ἐξήγησις εἶνε αὐτοτελής, ἀλλ' ἡ μία ἔχει ἀνάγκην συμπληρώσεως παρὰ τῆς ἑτέρας, καθότι πλείστα ὅσα ψευδαισθήσεων διαφοραὶ ὑπάρχουσι καὶ πάμπολλα εἰσὶ καὶ ποικίλα τὰ παραγωγὰ αὐτῶν αἴτια. Πᾶς τις γινώσκει, ὅτι ἡ αἰσθησις εἶνε ἀποτέλεσμα αἰσθητικῆς τινος ἐντυπώσεως κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ μυστηριώδους τούτου φαινομένου τῆς παραγωγῆς τούτου τῶν αἰσθήσεων ἐπάναγκες νὰ παραδεδωχθῶμεν ὡς λαμβάνουσαν χώραν ἰδιαίτησαν τινα δόνησιν, παλμικὴν τῶν ἰσθμῶν κίνησιν καὶ ἀτομικὴν τέλος τοῦ κεντρικοῦ νευρικοῦ συστήματος μεταβολὴν, μηδενὸς φαινομένου δυνάμενου νὰ λάβῃ χώραν, ἐάν τὸ νευρικὸν σύστημα εὐρίσκειτο ἐν ἀδρανείᾳ ἢ τοῖς ἴνα ἀπλούστερον ἐκφρασθῶ, τὸ φῶς ὅπερ προτοῦ βάλλει τὸ ὀπτικὸν ἰεῦρον, αἱ κυμάνσεις τοῦ ἀέρος αἱ νευροῦσαι τὸ ἀκουστικὸν τοιοῦτον παράγουσι κραδασμὸν εἰς τὰς εἰς τὰ νεῦρα ταῦτα ἀντιστοιχοῦσας ἐγκεφαλικάς ἴνας καὶ ἔχομεν τότε τὴν αἰσθησιν τῆς ὁρασεως καὶ τὴν τῆς ἀκοῆς. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἐγκέφαλος εἶναι τὸ κέντρον τῶν αἰσθήσεων, αὐτὸς ὁρᾷ, ἀκούει

καὶ ὁσφραίνεται, ἀλλ' αἱ αἰσθήσεις αὐταὶ μεταφέρονται διὰ τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τὰ νευρικά ἄκρα τούτεστι τὰ νεῦρα, ἀτιναδέχονται τὰς πρώτας ἐντυπώσεις καὶ οὕτω ὁρᾷ μὲν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ἀκούει ἐν τῷ ὠτί, γεύεται ἐν τῷ στόματι, ὁσφραίνεται ἐν τῇ ρινὴ καὶ ἐν τῷ δέρματι τὸ ψῦχος αἰσθάνεται.

Τούτων οὕτως ἐχόντων δυνάμεθα κατὰ τὸν Μακάριο νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν τισι περιστάσεσιν ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἄνευ τῆς αἰσθήσεως ἐντυπώσεώς τινος ὑφίσταται τὰς αὐτὰς ὕλας καὶ ἀνωτέρω μεταβολὰς καὶ τότε ἔχομεν τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος ἐντεῦθεν ψευδαισθήσεις, οὕσας ἀποτέλεσμα νέου στοιχείου νέας τινὸς ἐγκεφαλικῆς δυνάμεως, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ κτᾶ τοιαύτην «ἡχητικότητα» ἂν δύναται οὕτω νὰ ἐκφρασθῶ, ὥστε καθίσταται ἡ ἡχώ νέων αἰσθήσεων τέως ἀγνώστων ἐρχομένων ὅπως συγκεντρωθῶσιν ἐπὶ τῇ ἐστίᾳ τῆς διανοίας αὐτῆς καίπερ μηδεμίαν ὑπαρχούσης αἰσθητικῆς ἐντυπώσεως. Ἰδωμεν νῦν ὁποῖα εἶσι τὰ παραγωγὰ τῶν ψευδαισθήσεων αὐτῶν. Ὁ καθηστικὸς ἐν πρώτοις βίος ἀσκεῖ μάλιστα ἐπὶ τῆς τῶν ψευδαισθήσεων ἀναπτύξεως ἐπίδρασιν, διότι τὸ πνεῦμα μεγίστην ἔχει τὴν σχολὴν νὰ ἐπενεργῇ αὐτομάτως πτυσσόμενον οὕτως εἰπεῖν περὶ αὐτό, μηδενὸς περισπασμοῦ ἐνεργοῦ καὶ σπουδαίου ὑπάρχοντος καὶ δυνάμενου νὰ ἀποσπάσῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκ τῶν συνήθων αὐτοῦ ὀρεβασμῶν, ὡς τοῦτο θὰ ἐγένετο λόγου χάριν διὰ τῶν συνεχῶν τοῦ σώματος ἀσκήσεων. Ἀλλὰ καὶ οἱ νευρικοὶ χαρακτῆρες, φαντασία ζωνηρά, φλέγουσα καὶ τεταραγμένη, οἱ δεισιδαίμονες προλήψεις καὶ ἡἡμιμάθεσι, ὀλιτοκίαι καὶ θρησκευτικὸς φανατισμὸς, ἀποτυχία φιλοδόξων σχεδίων, ἢ ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν πνευματῶν ἀνάγνωσις βιβλίων μυστικῶν, πάντα ταῦτα προδιαθέτουσιν εἰς τὴν ἐν λόγῳ πάθησιν. Οὕτω καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἔχομεν πλείστα ὅσα καὶ ἀξιομνημόνευτα παραδείγματα ψευδαισθήσεων παραχθῆσιν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς συγκεντρώσεως φλεγούσης φαντασίας ἔνεκεν τῶν ψυχολογικῶν ὄρων, οἵτινες ὑπῆρξαν συνηνωμένοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἄφ' ἑνὸς μὲν αἱ ὑπὸ τῶν δαιμόνων θεωρίαι ὄφειλον κατ' ἀνάγκην νὰ ἐκπλήξωσι τὰ ἀσθενῆ πνεύματα καὶ νὰ εἰσαγάγωσιν ἰδέας ἐμμόνουσας μελλούσας νὰ μεταβληθῶσιν εἴτα εἰς φαντασιώδεις ὀπτασίας, ἄφ' ἑτέρου δὲ αἱ εἰς τῆς διηγετικῆς ἐπεμβάσεως τῶν οὐρανίων δυνάμεων ἐν ταῖς γήϊναις ὑποθέσεσι δοξασῆσαι, ἢ τότε ἀκμάζουσα μαγεία καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ κολοφῶνι τῆς ἀκμῆς εὐρισκόμεναι καρβαλιστικαὶ ἐπιστήμαι διέστρεφον τὸ λογικὸν καὶ οὕτω δύσκολος καθίστατο τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ διάκρισις τοῦ πραγματικοῦ καὶ τοῦ φαντασιώδους.

Καὶ θεραπευτικαὶ δὲ οὐσίαι ὑπάρχουσιν οἷα: στρόχνοσὸ μανικός, τὸ στραμώνιον, ὁ μανδραγόρας, τὸ ὄπιον, ἔχουσαι τὴν μοναδικὴν ἰδιότητα νὰ παραγάγωσι ψευδεῖς ἀντιλήψεις, ἀλλ' ἢ μεταξὺ πᾶσων τούτων ἐπιφέρουσα τὰ θανατωτέτερα ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τῶν τῆς ψυ-

χῆς δυνάμεων ἀποτελέσματα εἶνε τὰ φύλλα τῆς Ἰνδικῆς Καναβίδος, ἅτινα ἀποτελοῦσι μετ' ἄλλων οὐσιῶν μίγμα τι ἀρκετὰ εὐαρέστου γεύσεως γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα χασίς.

Τὰ ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἐπιφερόμενα ὑπὸ τῆς οὐσίας ταύτης ἀποτελέσματα ἐκδηλοῦνται δι' ἄκρα τῆς διανοητικῆς ἐνεργείας: ἐπαυξήσεως, διὰ τῆς ζωνηρότητος τῶν ἀναμνήσεων, διὰ ταχυτέρας ὀπισθόητος ἀντιλήψεως καὶ τέλος διὰ τοιαύτης τῶν ἐνστίκτων καὶ τῆς θελήσεως χαλαρώσεως, ὥστε ὁ ἀνθρώπος καθίσταται παίγιον τῶν διαφόρων ἐντυπώσεων καὶ μόνον ἐκ τῶν περιβαλλουσῶν ἡμῶν περιστάσεων, ἐκ τῶν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν παρουσιαζομένων ἀντικειμένων, ἐκ τῶν εἰς τὸ οὖς ἡμῶν ἀφικνουμένων λόγων ἐξερτάται ἢ παραγωγῇ τῶν ζωνηροτέρων συναισθημάτων χαρᾶς ἢ λύπης. Οἱ χασισοφάγοι αἰσθάνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἄρρητον εὐεξίαν συγχαίει ἐκρηγνύμενοι εἰς θορυβώδεις γέλωτας, αἱ πλεόν ποικίλαι ἰδέαι καὶ αἱ μᾶλλον γελοῖαι διέρχονται τοῦ

ἐγκεφάλου τῶν μετ' ἀπιστεύουσι ταχύτητος καὶ τέλος αἱ πλεόν ἀλλόκοτοι ψευδαισθήσεις συμπληροῦσι τὴν τῆς σκηνης ταύτης διακόσμησιν.

Τοιαῦτα ἐν ὀλίγοις τὰ περὶ τῶν ψευδαισθήσεων τῶν μέγα διαδραματισσῶν ὡς ἐκ τῆς μυστηριώδους αὐτῶν φύσεως πρόσωπον ἐν τῇ ὁρῇ τῶν αἰώνων καὶ τῶν ὁποίων τῇ βοήθειᾳ μέγας ἀριθμὸς παραδόξων φαινομένων διὰ τῆς ἱστορίας μέχρις ἡμῶν ἀφικομένων λαμβάνουσι τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀνεξηγήτων ἄλλως διὰ τῶν νόμων τῆς φύσεως. **Τοιαῦτα εἰσιν αἱ ψευδαισθήσεις ἀπέναντι τῶν ὁποίων τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὡς, ἐκ τῆς ἀδυναμίας αὐτοῦ κλίνει γόνυ μὴ δυνάμενον νὰ ἐτάσῃ καὶ ἐξιχνιάσῃ ὡς δεῖ τὸν μυστηριώδη μηχανισμόν τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν τῶν τῆν τε διανοίαν καὶ τὴν θέλησιν ἡμῶν ἀφορωσῶν.**

Σόμα Α. Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ (Ἰατρός)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως ἐτελοῦντο οἱ ἀρραβῶνες τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Ἐδμόνδου.

Ὅποια χαρὰ εἰς τὰς δύο ταύτας ὑπάρξει!

Ὁ πατὴρ τῆς Λευκῆς ἠσπάζετο καὶ αὐτοῦς. Ἦτο λίαν ἐνθουσιασμένος μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς θυγατρὸς του. Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο νέος ἀνώτερος τῶν προσδοκίων του, καθ' ὅλα τέλειος καὶ χρηστός.

Μόλις πρὸ μηνῶν εἶχε τελειώσει τὰς σπουδὰς του ὡς ἰατρός, τὸ δὲ μέλλον παρεῖχεν αὐτῷ μεγάλας ἐλπίδας.

Ἡ εὐτυχία ἤρχισε νὰ ἀναγεννᾶται ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως, ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγον ἐπέπρωτο νὰ διακοπῇ.

Ὁ πατὴρ τῆς Λευκῆς εἶχεν ἀσθενήσει βαρέως. Ὅλοι αἱ περιποιήσεις καὶ περιθάλψεις τῶν ἰατρῶν ἀπέβησαν μάταιαι.

Ὁ Ἐδμόνδος οὐδὲ πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἐπιθανάτου. Κατὰ τὴν τελευταίαν του στιγμὴν τὰ τέκνα του μετὰ δάκρυα τὸν εἶχον περιτριγυρίσει. Ἡ Λευκὴ ἦτο ἀπαρηγόρητος πλησίον τῆς κλίνης καθημένη δὲν

ἔπαυε νὰ θωπεύῃ τὸν πολυλάτρευτον πατέρα της. Ἐκεῖνος ἀφ' οὗ ἠσπασθῆ καὶ τοὺς τρεῖς ἐστράφη πρὸς τὸν Ἐδμόνδον, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα.

— Ἐδμόνδε, τοῦ λέγει, ἰδοὺ ἡ μόνη σου φροντίς. Καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν Λευκὴν καὶ τὸν Γεῶργον. Προσεπάθησεν ἀκολούθως νὰ ἐγερεθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη.

— Ἀποθνήσκω εὐτυχῆς, ἐξηκολούθησε, διότι ἔχω ἐξασφαλίσαι τὴν Λευκὴν μου.... Θὰ ἤθελον ἐν τούτοις νὰ ζήσω ἀκόμη νὰ ἀπολαύσω τῆς ἡδονῆς νὰ ἴδω ἑμαυτὸν ἀναζώντα ἐκ τῶν προσφιλῶν μικρῶν ὑπάρξεων, τῶν ὁποίων αἱ θωπεῖαι θὰ ἐφαιδρυνον τὰς γεροντικὰς ἡμέρας μου.... ἀλλὰ δυστυχῶς....

Ἡ ὁλόγησε τὰ τέκνα του καὶ ἐξέπνευσε.

Ἐτος σχεδὸν παρήλθεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς της καὶ ἡ Λευκὴ πάντοτε τεθλιμμένη καὶ μελαγχολικὴ ἔκλαιεν, ἔκλαιεν ὡς Νιόβη τὸν προσφιλεῖ της πατέρα.

ρα.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἔπαυε νὰ τὴν παρηγορῇ, νὰ τῆς ὑπενθυμίζῃ τὸ μέλλον, μέλλον εὐτυχές, πλήρες ἐλπίδων!

—Λευκή, λέγει ἡμέραν τινὰ καθήμενος ἐντὸς τοῦ κήπου, πόσον μὲ θλίβεις! δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω πλέον λυπημένη, παῦσον τὰ δάκρυα· ὁ πατήρ σου ἀπέθανε ναί, εἶνε δεινόν, ἀλλ' ἔχε θάρρος ἀφ' οὗ ὁ Ἐδμόνδος εὐρίσκειται πλησίον σου...

—Ἔχεις δίκαιον, Ἐδμόνδε... ἀλλ' ὁ πατήρ μου... ἡ μήτηρ μου ἢ δυστυχής... εἶμαι μόνη... ἔρημος...

—Μὴ Λευκή πρὸς Θεοῦ, οἱ λόγοι σου μὲ θανατώνουσι· σοὶ ὑπεσχέθη τὴν εὐτυχίαν, θὰ τὴν ἀποκτήσῃς πλησίον μου, θὰ προστατεύσω τὸν Γεώργιο, τὸ πᾶν τέλος θὰ πράξω ἵνα ἡ χαρὰ καὶ εὐτυχία βασιλεύσῃ εἰς τὸν οἶκόν μας. Μὴ θρηνεῖς πλέον, διότι αἱ δυνάμεις μου μὲ ἐγκαταλείπουσι, διότι... θὰ ἀποθάνω...

Ἐκτοτε ἡ Λευκὴ προσεπάθει νὰ φαίνεται χαρίεσσα δάσκιος Ἐδμόνδος ἦτο παρών.

Αἱ ἡμέραι παρήγοντο.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν ᾧ ἡ Λευκὴ ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ ἀψηχοῦετο εἰς τὸ νὰ ῥάπτῃ ἐνδυμὰ τι τοῦ μικροῦ Γεώργου, αἴφνης ἀκούει βήματα ἔξωθεν τῶν κιγκλίδων· στρέφει καὶ βλέπει νέον τινὰ ἔμπροσθεν τῆς θύρας ἰστάμενον μετὰ τινος ἐπιφυλάξεως. Ἦτο ὁ Ἀγρίππας.

—Τί θέλετε, κύριε, ἐρωτᾷ ἡ Λευκὴ, κάπως ταραχθεῖσα.

—Λευκή, μίαν λέξιν σου μόνον...

...Σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω... Δὸς ἐλπίδας μόνον εἰς τὸν ἔρωτά μου, τὰ πλούτη, τὸ πᾶν θέτω πρὸ τῶν ποδῶν σου...

—Παύσατε κύριε, τὸν διακόπτει, σὰς ἀπαγορεύω νὰ ὀμιλῆτε οὕτω· ποῖος σὰς ἔδωκε τὸ θράσος αὐτὸ νὰ ἔλθῃτε ἐνταῦθα; Δὲν ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπαναληφθῇ. Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἀνήκω εἰς ἄλλον, ὅστις οὔτε θέλω νὰ μάθῃ αὐτὰς τὰς ἀνοησίας.

Καὶ ἐστράφη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν.

—Λευκή, ἐπανέλαβε καὶ πάλιν· μὴ εἶσαι σκληρά, εἶναι δίκαιον νὰ μείνω τευλιμμένος καὶ μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς φαιδρότητος, εἶναι δίκαιον νὰ

κατέχωμαι ὑπὸ τοῦ σκληροῦ ἄλγους νὰ ἴδω ἐκείνην ἣν λαίρεῦω νυμφευομένην ἄλλον; Εἶναι πρέπον...

—Κύριε, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκ δευτέρου μὲ τόνον ἐπιτακτικόν, σὰς διατάσσω νὰ ἀπέλθῃτε ἀμέσως, οὔτε λέξιν περιπλέον.

Ὁ Ἀγρίππας ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἐφόρσε τὸ ἐκ πτερῶν σιαδιδόν του, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ὀργῆς ἐπὶ τῆς νέας καὶ ἔμπλεος θυμοῦ ἄφησε νὰ τοῦ διαφύγῃ μερικαὶ λέξεις.

—Ἄλλ' οὔτε σὺ δὲν θὰ ἴδῃς τὰ δεινὰ σου πραγματοποιούμενα.

Ἡ Λευκὴ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Ὁ Ἀγρίππας πλήρης ὀργῆς ἐβάδιζε πρὸς τὴν ἔπαυλιν του.

—Α! μικρὰ νέα, ἐσκέπτετο, πόσον εἶσαι δυστυχής! δὲν ἐγνώρισες τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀγρίππα, ἡ ἐκδίκησις του εἶναι τρομερά. Θὰ σὲ καταστήσω τῷ ὄντι δυστυχῆ, θὰ διαλύσω τὰ ὄνειρά σου, ὅταν ἴδῃς ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐκπνέοντα. Ἐκδίκησις... ἐκδίκησις!

Καὶ ἔξω φρενῶν ἐξ ὀργῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν του.

••

Ἡ Λευκὴ εἶχε πολὺ ταραχθῆ. Ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ εἶπῃ τὰ διατροξάντα εἰς τὸν Ἐδμόνδον.

—Ὅχι, ἔλεγεν, θὰ στενοχωρηθῇ ἴσως τὸν λυπήσω.

Καὶ ἐν τούτοις φόβος τὶς τὴν κατεῖχε, ἐσκέπτετο πάντοτε τὸν Ἐδμόνδον.

Ὅταν τὴν ἐσπέσαν οὗτος ἐπέστρεψεν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

—Ἐδμόνδε, τοῦ λέγει, μίαν χάριν σοῦ ζητῶ· μὴ μένεις ἀργά, ἡ ἔπαυλις μας εἶναι ὀλίγον μακρὰν... φοβοῦμαι... φοβοῦμαι διὰ σέ... Ὅσάκις τὸ ἐσπέρας ἀργεῖς φόβος τις μὲ κατέχει, δὲν δύναμαι νὰ ἡσυχάσω..

—Λευκὴ πόσον εἶσαι δειλή!

Τὴν ὀμιλίαν τὸν διέκοψεν ὁ μικρὸς Γεώργιος, ὅστις ἦλθεν ὡς τὸ σύνθηρ· νὰ ῥιφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἐδμόνδου.

Τὴν ἐπομένην ἡ Λευκὴ ἠγέρθη πολὺ τεταραγμένη· κάτι ὄνειρα εἶχον διαταρά-

ξει τὸν ὕπνον τῆς.

—Ἐδμόνδε, λέγει, θὰ σὲ περιμένω ἐνωρίς, κάτι ὄνειρα τρομακτικὰ ἔχουν ἀξήσει τοὺς φόβους μου. Μὴ ἀργεῖς....

Ἐγαμογέλασεν ἐκεῖνος καὶ ἀφου τῆς ἔδωσε θάρρος, τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον. Ἦτο ὁ τελευταῖος ἀσπασμός!!

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο αἰὼν ὀλόκληρος διὰ τὴν Λευκὴν. Ὅταν ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ δύῃ ἡ ἀνησυχία τῆς ἐγένετο ἔτι μεγαλύτερα. Εἶχε τὴν θύραν τοῦ κιγκλιδώματος ἀνοικτήν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν παρετήρει μὴπως ἀνά μέσον τῶν δένδρων διακρίνῃ τὸν ἀγαπητὸν τῆς Ἐδμόνδον.

Πλὴν ματαίως! Ὁ ἥλιος πρὸ πολλοῦ εἶχε δύσει καὶ ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἀνεφαίνετο.

Ἡ σελήνη τὴν ἑσπέραν ἐκείνην δὲν ἠθέλησε νὰ διασκορπίσῃ τὸ γλυκὺ ἀργυρόλευκον φῶς τῆς.

Ἡ Λευκὴ ἴστατο εἰς τὴν θύραν καὶ παρετήρει.

—Τί μελαγχολικὴ ἑσπέρα, ἐσκέπτετο... πόσον μὲ φοβίζει!

Περιέμενε μετ' ἀγωνίας.

Αἴφνης πρὸς τὸ πυκνὸν μέρος τῶν πευκῶν, τῆς ἐφάνη ὅτι μία σιὰ εἶχεν ὀλισθήσει. Ἐφοβίθη καὶ ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

Ἄλλ' ἀμέσως ἐστάθη.

—Ὁ Ἐδμόνδος, ἐσκέφθη, ὁ Ἐδμόνδος....

Προσεπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς φόβους τῆς. Προσῆλωσε τοὺς μεγάλους τῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἔτεινε τὸ οὖς...

Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτει.

Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ μελαγχολικὴ φωνὴ τῆς γλαυκὸς διέκοπτε τὴν νεκρικὴν ἐκείνην σιγὴν.

—Πόσον οἱ φόβοι μου μὲ καθιστῶσι δειλήν! Μοὶ ἐφάνη δὲν εἶναι τίποτε, ἐψιθύρισε.

Ἐκλείσε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν κιγκλιδωτὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

Μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Γεώργου, ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμελέτα.

Τὸν ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τὸν κατεφίλει.

—Γεώργό μου, πότε θὰ σε ἴδω ὅπως ποθεῖ ἡ καρδιά μου! νέον σοβαρὸν, ἄξιον.... Δὲν ὑπῆρξες εὐτυχὴς νὰ ἔχῃς τὴν προστασίαν τῶν γονέων σου.... μικρὸς, πολὺ μικρὸς ἑστερήθης τῆς μητρικῆς ἀγάπης, δὲν ἐγνώρισες τὰς θωπείας τῆς μητρὸς, δὲν ἐγνώρισες τὴν μητρικὴν καρδίαν.... τώρα δὲ πάλιν ἑστερήθης τοῦ πατρὸς σου.... ἀλλ' ἡ Λευκὴ πάντοτε θὰ σὲ ἀγαπᾷ, ὁ Ἐδμόνδος πάντοτε θὰ σε προστατεύῃ....

Αἴφνης ὁ κρότος τῆς θύρας τοῦ κήπου ἠκούσθη ἡ Λευκὴ διέκοψε τὴν ὀμιλίαν τῆς.

Ἐτρεξε πρὸς τὸν διάδρομον μὲ χαρὰν ἀπερίγραπτον.

—Ὁ Ἐδμόνδος, ὁ Ἐδμόνδος....

Δὲν εἶχεν προχωρήσει δύο βήματα καὶ κρότος πυροβολισμοῦ ἠκούσθη.

Ψῦχος διέδραμε τὰ μέλη τῆς Λευκῆς.

Ἐσταμάτησε πρὸς στιγμὴν. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς ἐντὸς τοῦ διαδρόμου σῶμά τι εἶχε κυλισθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐξέβαλε κραυγὴν ἀπελπισίας.

—Ἐδμόνδε....

—Λευκὴ... ἦτο ἡ ἀπάντησις.

Ἐτρεξεν ἔξω φρενῶν νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

—Λευκὴ ἀποθνήσκω... μὲ ἐφόνευσαν... δὲν ὑπῆρξα εὐτυχὴς... ὦ ὄνειρα... Γεώργό μου... δυστυχισμένο μου παιδί....

Ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις του νὰ στηριχθῇ ἡ Λευκὴ τὸν ὑπεβοήθησε, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

—Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐκπληρώσω τὰς ὑποσχέσεις μου... Λευκὴ ἀποθνήσκω... θάρρος... θὰ ἐνωθῶμεν ἄλλοῦ....

Καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἦτο νεκρός!!

Ἡ Λευκὴ τὸν ἐθλίβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θρηνοῦσα μεγαλοφώνως. Σκότος εἶχε διαχυθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἡ ἀπελπισία τὴν εἶχε καταλάβει.

—Τί λέγει, ὁ Ἐδμόνδος ἀπέθανε!... ἐγὼ ἀναπνέω; Τί ὠφελεῖ πλέον ἡ ζωὴ, ζωὴ συντετριμμένη, ζωὴ πλήρης ἀναμνήσεων, ἀναμνήσεων φρικτῶν....

Καὶ διὰ βιαίας ταχύτητος ἔφερε τὰς

χειρας εἰς τὸν κομψὸν λαιμὸν της, τὸν ὁποῖον ἐστόλιζαν ἢ εὐχαμψία καὶ ὑπερφηάνεια.

..... Αἱ δύο προσφιλεῖς ὑπάρξεις ἔκειντο ἤδη ἠνωμένοι, ἠνωμένοι νεκροί!.

••

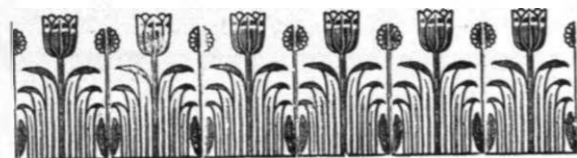
Εἰς μικρὰν τῆς ἐπαύλεως ἀπόστασιν πρὸς τὸ ὕψος τοῦ λόφου ἀνὰ μέσον τῶν θάμνων εὐρίσκεται τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Εἰρήνης· ἐκεῖ μακρὰν τοῦ θορύβου καὶ τῆς τύρβης τῆς πόλεως ἀναπαύονται σιωπηλῶς αἱ δύο εὐγενεῖς καρδίαι. Εἰς τὸν ψυχρὸν τῶν τάφων ἢ φύσις ἄφθονα ἔχει σκορπίσει τὰ ἄγρια τῆς ἐξοχῆς ῥόδα· ἔχει πλέξει μὲ ταῦτα τὸν στέφανόν των τὸν ὁποῖον δὲν ἠτύχησαν νὰ ἀπολαύσωσι ζῶντες!

Ὅσον διὰ τὸν μικρὸν Γεῶργον οὗτος δὲν ἐφάνη ἔκτοτε. Μὲ καρδίαν συντετριμμένην ἔφυγε μακρὰν, μακρὰν τοῦ τόπου ὅστις τὸν εἶχε καταστήσει διὰ παντὸς δυστυχῆ.

Οὐδεὶς ποτὲ ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ποῦ εὐρίσκεται.

Κυδωνία

Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ

ΕΝΑ ΧΙΟΝΟΛΟΥΔΟ ΚΙ' ΕΓΩ

Ἀφιερωμένον ἑστὸ X.....

Κρυφοστιλάζουνε ἀργὰ μὲς τῆς καρδιά μου ἢ πίκρες καὶ κίττε ψεύτικη χαρὰ τοῦ κόσμου μὲ σκοτώνει περνοῦνε γρήγορα ἢ στιγμὲς τοῦ κόσμου ἢ ψυχοπνίχτρες πέφτει τὸ χιόνι τὸ λευκὸ καὶ τ' ἄνθια τὰ παγώνει Ὁμίε!.... φτὸχὸ ἵνα χιονολούλουδο στὸ κάμπο φυτρωμένο θὰ τὸ παγώσῃ ὁ Βορρῆα;..... μὰ ὄχι δὲν τ' ἀφίνω τὸ παίρνω ἐγὼ σὰ στήθη μου μὲ πόθο τὸ θερμαίνω ἢ μυρωδιά του μὲ μεθᾶ!... ὤνέκταρ θεῶν πίνω.

Ξαναανθεῖ τὸ λούλουδο κ' ἐγὼ ξαναγεννιῶμαι.

Σμύρνη

Κ. ΠΟΛΥΖΩΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΕΦΥΓΕΝ Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Πόσον εἶνε εὐχάριστα ὅλα τὴν ἀνοιξιν! Παντοῦ χαρὰ, παντοῦ ἀγαλλίασις βασιλεύει! Τὰ δένδρα ἀρχίζουν νὰ φορένουν τὴν πράσινη ἐνδυμασίαν τους ἢ δὲ ἀμυγδαλιὰ νὰ ἐνδύεται τὴν νυφικὴν στολήν της καὶ τὰ πουλιὰ ἐπανερχόμενα δηλώνουν καὶ αὐτὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀνοιξεως. Κάθε καρδίᾳ εὐφραίνεται.

Καὶ τώρα ἡ πρωτὴν αὐρὰ τῆς ἀνοιξεως μυρωμένη μὲ τὰ ἀρώματα τῶν πλουμιστῶν ἀνθέων τοῦ βουνοῦ δροσερὰ καὶ ζωογόνος ἐφθασεν φέρουσα εἰς τὰς ἀνθρώπων ὑπάρξεις τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν. Τὰ ἐντόμα καὶ τὰ ἐρπετὰ ἐγείρονται ἐκ τῆς χειμεριῆς νάρκης των καὶ σφύρομενα ἐπὶ τῆς δροσερᾶς χλόης καὶ βομβοῦντα καὶ αὐτὰ συμμετέχουσι τῆς ἀγαλλίασεως. Τὰ θύακια καὶ αἱ κρήναι ἀπεκρυσταλλώθησαν πρὸ πολλοῦ καὶ τώρα ἀκούεται ἡσυχῶς ὁ ἑλαφρὸς φλοῖσθος αὐτῶν. Ἡ θάλασσα ἔπλευσε πλέον τὰς τρικυμίας καὶ τὰ μαρινώδη κύματά της καὶ ἤρεμος ὡς καθρέπτῃς ἀναμένει νὰ πλεύσωσιν ἐπ' αὐτῆς αἱ λέμβοι καὶ τὰ ἀτιμόπλοια. Τὴν νύκτα δὲ δὲν βλέπει τις ἐπὶ τοῦ ἀχανοῦς θόλου τὴν σελήνην πλέον πλήρη νεφελῶν ἀλλὰ καθαράν, φωτίζουσαν ἀπλέτως τοῦτον ὡς καὶ τὸ κάτωθεν αὐτοῦ στερέωμα τοῦς δὲ ἀστέρους λάμποντας. Ἀκόμη δὲ καὶ οἱ τάφοι τῶν προσφιλεστάτων νεκρῶν καὶ αὐτοὶ ἀρχονται στολιζόμενοι μὲ τὰ ῥαῖα ῥόδα, καὶ στέφανοι ἐπ' αὐτῶν ἐπικαθῆνται ὡσάν νὰ εὐφραίνωσι τὰ πτώματα τῶν δυστυχῶν.

Ἄς εὐχαριστήσωμεν λοιπὸν τὸν Πανάγαθον Θεὸν καὶ ἅς δοξάσωμεν αὐτὸν διὰ τὰ κνημερινὰ δῶρα ἅτινα παρέχει εἰς ἡμᾶς, καίτοι δὲν εἴμεθα ἀντάξιοι τούτων, μὴ ἀνταποκρινόμενοι διὰ καλῶν ἔργων, εἰμὴ καταναλίσκοντες τὸν χρόνον μας εἰς πολλὰς πρὸς τὰ καθήκοντά μας ἀντικειμένας σκέψεις καὶ πράξεις.

Κυδωνία

Σ. Π.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Γυρμένος ἀπ' τῆς μπόρα πλατάνος ἑστὸ χῶμα τὰ παλῆὰ θυμάται, τὰ παλῆὰ ζηλεύει τὸ κρῦ ἀγέρι τὸ ποθεῖ ἀκόμα καὶ νὰ τ' ἀπολαύσῃ τώρα περὶ παλεύει

Γέρνουν τὰ κλωνιά του δίχως ἑρηφάνεια τὰ κλωνιά ποῦ εἶχαν συντροφιά ταστέρια Γέρνουν καὶ θρηνοῦνε τὴ σκληρὴ ὀρφάνια ποῦνε τὰ πουλάκια ποῦχαν ταιρία ταιρία;

Γέρνουνε τὰ φύλλα τὰ μοσχοθρεμένα τώρα, μὲς ἑστὸ χῶμα σέρνονται κ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ τὸ θρηνοῦνε θλιμένα καὶ τὸ νεκρωμὸ τους καρτεροῦν φριχτά.

Κι' ὁ κορμὸς ποῦ στῦλος ἦτανε γιὰ κείνα τὸ χαμὸ καὶ κείνος θλιβερὸ ἀγναντεύει ὅλο τὸ κορμί του τῶφραγεν ἢ πείνα. Τὶ θερτὸ μεγάλο μὲ θερτὸ παλεύει!

Κυδωνία

ΟΡΕΙΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Ο ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΟΣ ΑΗΡ

ΕΣΩ ΚΑΙ ΕΞΩ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ φυλλαδίου 40)

Εἰς τὰς πόλεις ἢ θέρμανσις καὶ ὁ φωτισμὸς ἐπιτυγχάνεται, ὡς γνωστὸν, ἐκ τῆς καύσεως διαφόρων οὐσιῶν ὡς ἀνθράκων, γαιανθράκων, κόκ, ξύλων, κηρίων, ἐλαίων, φωταερίου κ. λ. π. Ἀναμφιβόλως τὰ ἐκ τῆς καύσεως τῶν ὑλῶν τούτων προιόντα ἠμποροῦν νὰ διαφθείρουν μέχρι τινος βαθμοῦ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν θέρμανσιν τῶν κατοικιῶν, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὰ ἐν μεγάλῃ ἀκρίβειᾳ μαγγάλια παρ' ἡμῖν καὶ εἰς τινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης (braseros), τὰ ὁποῖα τίθενται ἐντὸς τῶν πρὸς θέρμανσιν θαλάμων καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλύεται τὸ δηλητηριωδέστατον μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακός (CO), καθὼς καὶ τὰς διὰ καύσεως πετρελαίου θερμάστρας, ὅλαι αἱ ἄλλαι πρὸς θέρμανσιν μέθοδοι σκοπὸν ἔχουσι τὴν πρὸς τὰ ἔξω ἐκδίωξιν ὅλων τῶν ἐκ τῆς καύσεως προιόντων, ἵνα γίνεται ἐν τῷ θερμαινόμενῳ δωματίῳ ἀδιάκοπος ἀνανέωσις τοῦ ἀέρος.

Ἀλλὰ δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα διὰ τὸν φωτισμὸν. Ἐκτὸς τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ ὅλα τὰ ἄλλα συστήματα δι' ὧν καίεται ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαιρας τοῦ δωματίου ἢ πρὸς φωτιμὸν ὑλὴ εἶναι ἐλλειπῆ, ἀπ' οὗτὰ ἐκ τῆς καύσεως προιόντα διασκορπίζονται ἐντὸς αὐτοῦ.

Κηρίον καίόμενον κατὰ 20 γραμ. τὴν ὥραν ἀπολύει 11 λίτρας ἀνθρακικοῦ ὀξέως· μία λάμπα τοῦ πετρελαίου 7 κηρίων ἐντάσεως, ἀπολύει 60 λίτρας ἀνθρακικοῦ ὀξέως τὴν ὥραν· ὁ δὲ δι' ἀερίου φωτισμὸς ἀπολύει ἐξ ἐκάστης φωτοβολίδος 8 κηρίων δυνάμεως, 92 λίτρας ἀνθρ. ὀξ. Διὰ τὸ ἄτοπον τοῦτο κατεσκευάσθησαν λαμπτήρες φωταερίου ἐφωδιασμένοι δι' ἀπαγωγῶν σωλῆνος συγκοινωνοῦντος πρὸς τὰ ἔξω δι' οὗ ἀποβάλλονται τὰ ἐκ τῆς καύσεως ἀέρια. Ὁ δὲ διὰ πυρακτώσεως τοῦ ἀμιάντου φωτισμὸς δι' οὗ καταναλίσκονται, διὰ τῆς αὐτομάτου προσαγωγῆς περισ-

σείας ὀξυγόνου, ὅλος ὁ ἀνδραξ, ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶναι ὑγιεινότερος ὡς περὶ ῥιζῶν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν παραγωγὴν δηλητηριωδῶν ἀερίων. Τὸ αὐτὸ ῥητέον καὶ περὶ τῶν λαμπτήρων τῶν δι' ἐξαερίσεως τοῦ πετρελαίου καίοντων ἐπὶ πεπευρακτωμένου ἀμιάντου ὀλόκληρον τὸν ἀνδρακα.

Πλὴν τῶν ἀνω ἀερίων τῆς καύσεως αἱ οἰκίαι τῶν πόλεων ἔχουσι καὶ ἄλλας ἐστίας ἐν αἷς τελεῖται ζύμωσις ὀργανικῶν οὐσιῶν, ἐξ ὧν ἀναδύονται δυσώδεις ἀναθυμιάσεις. Ἐν γένει ὁ ἀῆρ τῶν πόλεων διαφθείρεται ἀπὸ τὰς διαφόρους κακοσμίας, ἀπὸ τοῦς κονιορτοῦς, ἀπὸ τοῦς καπνοῦς καὶ ἀπὸ τὰ ἐκλυόμενα δυσώδη ἢ δηλητηριώδη ἀέρια τῶν ἐργοστασιῶν.

Αἱ δυσωδία πρέπει νὰ θεωρῶνται πάντοτε ἐπιβλαβεῖς ἔστω καὶ ἂν μερικοὶ λέγον πῶς ὅ,τι βρωμᾶδὲν σκοτώνει τοῦναντίον βλάπτουν ἐπειδὴ τοῦλάχιστον ἐμποδίζουν τὸν ἀερισμὸν τῆς κατοικίας.

Ἡ γειτνίασις βιομηχανικῶν ἐργοστασιῶν, οἶον σαπωνοποιεῖων, κηροποιεῖων, χημικῶν λιπασμάτων, φωσφορικῶν πυρρῶν, οἶνονπνευματοποιεῖων, φωταερίου κ.τ.λ., καθὼς καὶ βουστασιῶν, σοφορβείων, σταύλων, σφαγείων ἐγγὺς τῶν πόλεων, οὐκ ὀλίγον διαφθείρουν τὸν ἀναπνευστικὸν ἀέρα καὶ ἀκόμη περισσότερον τὰ στόμια τῶν ὑπονόμων καὶ οἱ σωροὶ τῆς κόπρου. Τινὰ δὲ τῶν ἐργοστασιῶν καταμολύνουσι τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα τῆς πόλεως διὰ τῶν διαφευγόντων τοξικῶν ἀτμῶν θειώδους καὶ θεικοῦ ὀξέως, ἀμμωνίας, ὑδροθείου κ.λ. καθὼς καὶ ἄλλα ἐν οἷς κατασκευάζονται τὰ χημικὰ λιπάσματα, ἢ ψαρόκολα καὶ ἐκεῖ ὅπου κατεργάζονται τὰ δέρματα ἐκπέμπουσι δυσωδία ἀφόρητον· ἀλλ' αἱ δυσωδία τῶν τελευταίων τούτων εὐτυχῶς δὲν εἶναι τοξικά.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Σμύρνη

Δῶρ Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ.

Ὅταν ἐπιστῆ ἡ στιγμή, καθ' ἣν κλείου-
σιν αἱ πύλαι τῶν σχολείων, ἄρχεται ἡ φαι-
δροτέρα περίοδος διὰ τὴν μαθητικὴν νεότη-
τα ἐν Εὐρώπῃ. Ἐληξάν πλέον τὰ μαθή-
ματα καὶ αἱ ἐπαναλήψεις, τὰς ὁποίας ὁ καύ-
σων τοῦ Ἰουνίου καθίστα ἐντελῶς ἀφορήτους.
Ταχέως ἐτοιμάζουσι τὰς βαλίτσας, παραλαμ-
βάνουσι δίκτυα, ὀρμιάς καὶ ποδήλατα καὶ
μὲ τὸ πρῶτον τραῖνον ἐγκαταλείπουσι τὸν
μεμολυσμένον ἀέρα τῶν πόλεων καὶ τρέ-
χουσι πρὸς τὴν ἐξοχίαν, ὅπου θὰ ἀναπνεύ-
σωσι τὸν καθαρὸν ἀέρα ἢ στὴν ἀκρογιαλιά,
ὅπου θὰ ἔχωσιν ἀληθεῖς ἀπολαύσεις παιζόν-
τα ἐπὶ τῆς ἄμμου ἢ εἰς τὸν φλοῖσβον τῶν
ἐλαφρῶς θραυομένων κυμάτων.

Τὰ μαθήματα τοῦ Ἰουνίου ὑπῆρξαν πο-
λὸ ἀνιαρά, πλείστοι δὲ μαθηταὶ ἀναγκάζον-
ται νὰ καταφύγωσιν εἰς ἰατρικὰς συμβου-
λάς, εἰς ὅλους ὅμως σχεδὸν δίδεται ἡ αὐτὴ
στερεότυπος ἀπάντησις. «Δὲν ἔχει τίπο-
τε, ἀνάπαυσις ὀλίγων ἐβδομάδων, ἀ-
νοικτὸς ἀῆρ καὶ θὰ περάσῃ». Πράγ-
ματι μετ' ὀλίγας ἡμέρας διὰ τῆς ἀλλαγῆς
τοῦ ἀέρος αἱ παρειαὶ ἀνακτῶσι τὸ φυσικόν
των χρώμα, ἀνοίγει ἡ ὄρεξις καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ
Σεπτέμβριος μετὰ ζέσεως οἱ μαθηταὶ ἐπα-
ναλαμβάνουσι τὰ νέα καθήκοντα.

Ἀλλὰ δυστυχῶς πάντες οἱ μαθηταὶ δὲν
ἔχουσι τὰ μέσα νὰ μεταβῶσιν εἰς ἐξοχίαν.
Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἕνεκα ἐλλείψεως
τῶν ἀπαραιτήτων χρηματικῶν μέσων μένου-
σιν ἀνευ ἀσχολίας ἐντὸς τῆς ἀθλίας κατοι-
κίας τῶν ἢ περιφέρονται ἀνά τὰς ἐδοῦς. Καὶ
ἐν τούτοις μεταξὺ τῶν ἀποκλήρων τούτων
τῆς τύχης ὑπάρχουσι πολλοί, οἱ ὅποιοι ὅ-
πως καὶ οἱ πλούσιοι ὑπῆρξαν λίαν ἐπι-
μελεῖς εἰς τὰ μαθήματά των, τινὲς μάλιστα
ὑπερηκόντισαν αὐτοὺς κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν
καὶ τὴν προθυμίαν. Καὶ αὐτοὶ ἔχουσι ἀ-
νάγκην νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν πατρικὴν οἰκί-
αν. Τὰ κυνικὰ καύματα κακῶς ἐπέδρασαν
ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ των, ἀλλ' εἶνε πτωχοί,
δὲν ἔχουσι ἐξοχικὰς οἰκίας, τὰ δὲ θαλάσσια
λουτρά εἶνε πολυτέλεια ἀπρόσιτος εἰς αὐτούς.

Χάριν τῶν πτωχῶν ἀκριβῶς τούτων ἐπε-
λοήθησαν αἱ Ἀποικίαι τῶν σχολικῶν Δια-

κοπῶν.

Τῷ 1876, ὁ πατὴρ Μπιών, ἱερεὺς τοῦ
δόγματος τῶν Διαμαρτυ-
ρομένων ἐν Ζυρίχῃ τῆς
Τῶν Ἑλβετίας, σκεπτόμενος
ὅτι πολλὰ παιδιὰ ἀφιέ-
μενα κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὴν τύχην των
ἢ διεφθέρωντο ἢ καθίσταντο μελαγχολικά,
ἐφρόντισε ν' ἀποστείλῃ ἱκανὰ ἐξ αὐτῶν εἰς
τὰ ὄρη τοῦ Ἀππαστέλ. Ἐκεῖ οἱ μικροὶ δὲν
εἶχον παρὰ νὰ τρώγωσι, νὰ πίνωσι, νὰ κοι-
μῶνται καὶ νὰ περιφέρωνται εἰς τὰ δάση. Αἱ
διακοπαὶ ἐκεῖναί τόνον ὠφέλησαν, ὥστε τὸ
παράδειγμα τοῦ πατρὸς Μπιών ἠκολούθησε
τὸ Ἀμβούργον, οὐν τῷ χρόνῳ δὲ ὅλαι αἱ
Εὐρωπαϊκαὶ χῶραι, ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Ἰα-
πωνία. Τῷ 1881 ὁ Λωριὸ ἴδρυσεν ἐν Σα-
ζαλοῦ — Περὶ τὸ *Ἔργον τριῶν ἐβδομά-
δων*, τῷ δὲ 1883 ὁ διάσημος γάλλος συγ-
γραφεὺς Ἐδμόνδος Κοτινὲ ἴδρυσεν ἀποικίαν
διακοπῶν διὰ μίαν τῶν Παρισινῶν σχολῶν,
οὕτως ὥστε δὲν ὑπάρχει σήμερον πάλις, ἡ
ὁποία νὰ μὴ ἀποστέλλῃ εἰς τὰς ἐξοχὰς ση-
μαντικὸν ἀριθμὸν μαθητῶν. Λήγοντος τοῦ
ἔτους 1906—1907 ἡ Γερμανία μόνη ἠρίθ-
μει ἄνω τῶν 200 τριούτων Ἀποικίων, τῶν
ὁποίων ὁ προῦπολογισμὸς ὑπερέβαινε τὸ πο-
σὸν τῶν 200.000 φράγκων. Κατὰ τὸ αὐτὸ
ἔτος αἱ 185 ὀργανώσεις τῆς Γαλλικῆς Δη-
μοκρατίας ἀπέστειλλον ἄνω τῶν 30.000
παιδίων εἰς τὰς ἀποικίας τῶν Σχολικῶν Δι-
ακοπῶν, τὸ δὲ ἐκπαιδευτικὸν συνέδριον τῆς
Βορδῶ εἰς τὸ ὅποιον ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ
ὀργανωταὶ τῶν διαφόρων χωρῶν κατέδειξε
τὰ λαμπρὰ τῶν Σχολικῶν Ἀποικίων ἀπο-
τελέσματα.

Αἱ ἀποικίαι τῶν Διακοπῶν τόνον ἔχουσι
κατακτήσει τὴν συμπά-
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ θειαν τῶν μικρῶν ὥστε
Τῶν ΑΠΟΙΚΙΩΝ ἐκάστη Διοργανωτικὴ
Ἐπιτροπὴ δέχεται κατ'
ἔτος πλείστας αἰτήσεις. Σχεδὸν ὅλα τὰ παι-

διὰ στέλλονται δωρεὰν εἰς τὴν ἐξοχίαν. Διὰ
τούτῃ καλήθελθις τῶν διοργανωτῶν προσ-
κρούει πάντοτε εἰς τὴν ἀναγκαιαν τοῦπρο-
ῦπολογισμοῦ. Θέλετε νὰ μάθητε τί στοιχίζει
ἡ ἐξοχικὴ διαμονὴ εἰς τὰ φιλάνθρωπα πρό-
σωπα, ἅτινα ἐπιδεικνύουσι τόνον θερμὸν ἐνδι-
αφέροντῳ τῆς μικρᾶς ἡλικίας; Ἡ πάλις τῶν
Παρισίων ἐξοδεύει κατὰ μέσον ὄρον 2 1/2 φρ.
ἡμερησίως διὰ τροφήν ἑνὸς μικροῦ, τὸ δὲ παι-
δίον ἀφ' οὗ ἔφαγε λαχανικά, ὀπωρικά καὶ
ἄφθονον κρέας, λυπεῖται καθ' ὑπερβολήν, ἔ-
ταν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν εὐρεθῆ πρὸ τοῦ
λιτοῦ γεύματος τῆς οἰκογενείας του. Αἱ ἰδι-
ωτικαὶ ὀργανώσεις διαθέτουσιν 1 — 1 1/2 φρ.
ἡμερησίως, μία δὲ τοῦ Ἀγίου Στεφάνου δι-
αθέτει 15 μόνον φράγκα κατ' ἄτομον κατὰ
μῆνα. Ὅσαι περιορίζουσι τὰ ἔξοδα τῶν παι-
δίων, διαθέτουσι πόρους πρὸς ἀποδοχὴν πε-
ρισσοτέρων αἰτήσεων, καμμία ὅμως δὲν δύ-
νεται νὰ δεχθῆ ὅλας τὰς αἰτήσεις. Δι' αὐ-
τὸ χρειάζεται ἐκλογή. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο
ἄδικον, ἐὰν προετιμῶντο μόνον οἱ ἐπιμελέ-
στεροι, οἱ λαβόντες τὴν καλλιτέρευσ βαθ-
μοῦς;

Εἶνε δίκαιον νὰ μὴ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι
πλείστοι ἐκ τῶν μαθητῶν καθυστεροῦσιν εἰς
τὰ μαθήματα, διότι ἔχουσι ἀσθενῆ ὀργανι-
σμόν, διότι τρέφονται κακῶς, διότι στεροῦν-
ται καὶ αὐτῶν τῶν ἀναγκαίων ὑποδημάτων,
ἵνα φοιτῶσιν ἀνελλιπῶς εἰς τὴν σχολήν;
Ἀκριβῶς αὐτοὶ δικαιῶνται περισσοτέρας ὑ-
ποστηρίξεως καὶ βοήθειας. Λοιπὸν οὐχὶ ὑπὸ
τοῦ διδασκάλου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ γίνεται
ἡ ἐκλογή, οἱ δὲ ἀσθενικοὶ, οἱ χοιραδικοὶ,
οἱ ἀναιμικοὶ προτιμῶνται εἰς τὰς Ἀποικίας
τῶν Διακοπῶν. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ὁ ἱ-
ατρὸς ζυγίζει τὰ παιδιὰ, μετρεῖ τὸ ὕψος
των, τὸ πλάτος τοῦ στήθους καὶ ἐκδίδει
σχετικὸν δελτίον διὰ τὴν ὑγιεινὴν των κα-
τάστασιν.

Ἀναλόγως τῆς ἰδίουσυγκρασίας, ἀλλὰ μὲν
στέλλονται εἰς τὰ ὄρη, ἀλλὰ δὲ εἰς τὴν θά-
λασσαν.

Ὅλα εἶναι ἔτοιμα, οἱ παιδικοὶ λόχοι
ἐσχηματίσθησαν καὶ ἀνω-
ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ πομῶνως περιμένουσιν εἰς
τὸν σταθμὸν τὴν ὥραν τῆς
ἀναχωρήσεως.

Ἴδου πῶς περιγράφει τὰ κατ' αὐτὴν
Παρισινὴ ἑφημερίς. Ἐδίκον τραῖνον ἀνα-

μένει ὑπὸ τὸ ὑπόστεγον. Μεγάλῃ ζωηρότητι
ἐπικρατεῖ περίξ τοῦ σταθμοῦ. Ἐκ διαφό-
ρων ὁδῶν φθάνουσι παιδιὰ φέροντα σήμα-
τα διαφόρων χρωμάτων ἐπὶ τῆς κομβιο-
δόχης.

Γονεῖς καὶ γείτονες τὰ συνοδεύουσιν. Ὅ-
λοι θέλουσι νὰ παρευρεθῶσι κατὰ τὴν ἀ-
ναχώρησιν. Ἐνα ἀληθινὸ ἀνθρώπινο κύμα
τρέχει πρὸς τὸν σταθμὸν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τὰ παιδιὰ ἐναγκαλιζόν-
ται τοὺς γονεῖς των καὶ τοποθετοῦνται πε-
ρὶ τὴν Σημαίαν τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπι-
τροπῆς. Ἐφ' ὅσον αἱ ὀμάδες καταρτίζονται,
ὁ ἀμαξοδηγὸς ὀδηγεῖ τὰ παιδιὰ πρὸς τὴν
συνολικὴν καὶ τοποθετεῖ αὐτὰ εἰς τὰ δια-
μερίσματά των. Ἐσήμανεν ἡ ἕκτη ὥρα,
ἡ μηχανὴ συρίζει καὶ τὸ τραῖνον τρέχει
φαιδρὸν. Κάθε παιδίον φέρει ἐντὸς ἐλαφρᾶς
ἀποσκευῆς δύο ζεύγη περικνημίδων, δύο
υποκάμισα, τρία μανδύλια, μία ποδιά, μίαν
φανέλλαν, καὶ ἐν ζεύγος ὑποδημάτων, τὰ
δὲ κοράσια καὶ μίαν κτέναν».

Ποῦ πηγαίνουσι τώρα τὰ εὐτυχῆ ταῦ-
τα παιδιὰ, συνομιλοῦντα, γελῶντα καὶ ἄ-
δοντα σχολικὰ φαιδρὰ ἄσματα; Ποῦ θὰ
ἐγκατασταθῶσιν;

Ἄλλοτε μὲν κατοικοῦσιν ὅλα ὁμοῦ ἐν
εὐρείᾳ ἐπαύλει τὴν ὁποίαν ἐνοικιάζουσιν
ἐπὶ τούτῳ ἢ τὴν ὁποίαν φιλάνθρωπὸς τις
πλούσιος θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῶν παι-
δίων, ἄλλοτε πάλιν διανεμόνται εἰς τὰ σπή-
τια τῶν χωρικῶν καὶ συναντῶνται μόνον
κατὰ τοὺς περιπάτους καὶ κατὰ τὴν ὥραν
τοῦ παιγνιδίου.

Ἄς ἴδωμεν τώρα τί γίνεται εἰς τὸ χωρί-
ον πρὸ τῆς ἀφίξεως τῶν

ΥΠΟΔΟΧΗ μικρῶν ἀποικίων. Παντοῦ
Τῶν ΜΙΚΡῶν γενικὴ ἀναστάσις. Ἐν
ἐκ τῶν μελῶν τῆς Διορ-

γανωτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπιθεωρεῖ τὰς κα-
τοικίας. Κάθε πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἐδέ-
χθη τὸς ὄρους τῆς Ἐπιτροπῆς ὑποχρεοῦ-
ται νὰ δίδῃ εἰς τοὺς μικροὺς οἰκοτρόφους
ἐν δωμάτιον καλῶς ἀερισμένον, στρώμα ἀ-
πλοῦν ἀλλὰ καθαρὸν, τροφήν ἀφθονον πλὴν
καθαράν. Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα διὰ τὴν
ὑποδοχὴν. Ἀκούονται κτυπήματα μαστιγί-
ου εἰς τὸν δρόμον. Τέλος ἔφθασαν! Γίνον-
ται δεκτὰ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Οἱ χωρικοὶ
πρὸ πολλῶν ἐβδομάδων ἀναμένουσι τὴν

ἔλευσιν τῶν μικρῶν διὰ νὰ σφάξωσι τὸν χοῖρον ἢ τὴν ὄρνιθα. Αἱ φλυαρίαι τῶν παιδίων τῶν πόλεων εἶναι πηγὴ εὐχαριστήσεως καὶ διασκεδάσεως δι' αὐτούς. Τὰ ἐρωτῶσι δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, τὰ δὲ παιδιά ὑπερήφανα διότι λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀπαντῶσι μὲ εὐχαρίστησιν. Συνάπτονται γνωριμίαι, ἐπισκεπτεθῆναι, διότι συμβαίνει συχνὰ τὸ παιδίον νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν διὰ δευτέραν ἢ τρίτην φοράν. Κρίνατε λοιπὸν πόσον ἢ συνάντησις εἶναι ἐγκάρδιος! Ἐναγκαλίζεται ὄλους, ἐδηγοῦμενος δὲ ὑπὸ τῶν φίλων του ὁ μικρὸς ἐπισκέπτης δὲν ἠσυχάζει παρὰ ἀφ' οὗ ἐπιθεωρήσῃ ὄλην τὴν οἰκίαν, τὰς ἀγελάδας, τοὺς ἵππους, τὰ πάντα.

Μερικαὶ ἑταιρεῖαι προτιμῶσι νὰ ἔχωσι τοὺς τροφίμους τῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην ἢ ἐπίβλεψις εἶναι τότε εὐκολωτέρα καὶ ἡ διαίτα κανονικωτέρα, ἔχει ὅμως τοῦτο τὸ ἄτοπον, ὅτι αἱ ὠραι κανονίζονται ἐπὶ τῇ θάσει προγράμματος ὡς ἐν τῇ σχολῇ καὶ συχνὰ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἰδίων διδασκάλων. Διὰ τοῦτο πρὸς ἀποφυγὴν ἀνίας διοργανοῦνται ἐκδρομαί, ὑπαίθρια γεύματα, κωμωδία κ.λ.π.

Εὐρισκόμεθα 600 χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Παρισίων ἐν τῇ Γιρόνδῃ παρὰ τὴν θάλασσαν, ἧς ἡ αὔρα φθάνει μέχρι τῶν μικρῶν διὰ μέσου τῶν θάμνων. Ἡ ἑπαυλις ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑνα κοιτῶνα, μίαν τραπεζαρίαν καὶ τὸ μαγειρεῖον. Ἀπὸ τὴν κύβην τὰ παράθυρα ὄλα ἀνοίγουσι καὶ τὰ παιδιά ἐγείρονται, Μία μικρόσωμος γραία διὰ μιᾶς στενῆς ἀτραποῦ φέρει μίαν λάγινον γεμάτην ἀπὸ γάλα. Τὸ γάλα τρέχει εἰς τὰς γαβάθας καί, ὅταν καθεὶς χορτάσῃ, κινεῖ διὰ τὸ δάσος. Ἡ θάλασσα εἶναι χιλιόμετρά τινα μακρὰν, ἢ δὲ ἐπίσκεψις αὐτῆς εἶναι ἀντικείμενον πολλῶν ἐκδρομῶν.

Αἱ ὀργανώσεις τῶν σχολικῶν Διακοπῶν δὲν φεῖδονται κόπου καὶ χρήματος. Διὰ 250 νεάνιδας τρεφομένας εἰς τὴν **Κλειδα τῶν Ἀγρῶν** ἐδαπανήθησαν πέρυσι 4000 ὀκ. γάλακτος, ἢ δὲ διατροφή τῶν ἐστοίχισε 48500 φρ. Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν λείπουν οἱ φιλόθεοι οὐδ' οἱ φίλοι τῆς ἐκπαίδευσως, οἵτινες διὰ τοῦ χρήματος αὐτῶν εὐεργετικῶς δρῶσιν ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἔθνους.

* *

Πολὺ πρακτικώτερον ἐργάζονται αἱ Ἀποικίαι τῶν Διακοπῶν ἐν Γερμανίᾳ. Ἐπειδὴ ὄλα τὰ παιδιά δὲν δύναται νὰ μείνωσιν ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐπὶ 35-45 ἡμέρας ἐλλείψει χρηματικῶν πόρων,

διοργανοῦσι καθημερινὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίεξ δάση ἢ πρὸς τὴν θάλασσαν. Τὰ παιδιά μένουσι τοιοῦτοτρόπως ἐν μέσῳ τῶν ὠραίων δασῶν ἀπὸ τῆς ὕψους πρωΐνης μέχρι τῆς ἑσπέρας, τρώγουσι μετ' ὀρέξεως τὸ γευμά των, περιπατοῦσι, πηδῶσι, χορεύουσι καὶ τὴν ἐπομένην ἐπανέρχονται πάλιν εἰς τὸ προσφιλὲς δάσος. Τὸ τοιοῦτο διαρκεῖ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἑβδομάδας. Ἐκάστη δὲ ἐκδρομὴ στοιχίζει 30 λεπτὰ κατὰ ἄτομον!

Ἄλλ' ἐκτὸς τοῦ εὐθηνότερου τούτου μέσου πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς ζωογόνου αὔρας, ἡ Γερμανία μᾶς δίδει καὶ τὸ παράδειγμα **Σχολῶν ἐν τῷ Δάσει**. Τὰ σχολεῖα ταῦτα εἶναι προωρισμένα διὰ νὰ δέχωνται τοὺς ἀδυνατούς, τοὺς ἀναιμικούς, τοὺς ῥαχιτικούς, τοὺς χαιραδικούς, πάντας ἐκείνους καθ' ὧν ἐπιτηδεῖως ἐπιτίθεται ἡ φθίσις. Ἐκτὸς τῆς σωματικῆς ὠφελείας ἧτις προσγίγνεται εἰς τοὺς οὕτω διαιτωμένους, ὑπάρχει καὶ μεγαλειτέρα, ἡ ἠθική. Ὁ μαθητὴς ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ νέα του καθήκοντα, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπεβάλληται εἰς τὴν αὐτὴν διαίταν, ἣν ἠκολούθει καὶ κατὰ τὰς διακοπὰς καὶ τοιοῦτοτρόπως μορφώνει ἐλεηθότως τὸν χαρακτῆρά του.

Τὸ παράδειγμα τῶν σχολείων τούτων ἠκολούθησαν καὶ οἱ ἐν Γαλλίᾳ ἰδρύσαντες τὰ λεγόμενα **Σχολεῖα τῆς Ὑγείας**. Δὲν διδάσκουσι γνώσεις ἰδιαίτερας, ἀλλ' ἐπιβάλλουσιν εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν ῥυθμικῶν διαίταν. Ἐγείρονται εἰς τὰς 6 1/2 κατακλίνονται εἰς τὰς 8, τρώγουσι λιτῶς καὶ ἀναπνεύουσιν ἐλευθέρως. Μετὰ μνησίαν διαμονήν, οἱ μαθηταὶ ἀνακτῶσι τὴν ζωηρότητα ἐκείνην τοῦ βλέμματος ἧτις εἶναι ἡ ἔνδειξις τῆς εὐεξίας.

Κατανοήθη εὐτυχῶς ἡ γνώμη σοφοῦ ἱατροῦ εἰπόντος: «**ἂν θέλωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν διάδοσιν τῆς κοινωνικῆς νόσου ἧτις καλεῖται φυματίωσης, εἰς τὸ παιδίον ἐν πρώτοις πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήσωμεν καὶ νὰ τὴν πολεμήσωμεν**».

Εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην ὀφείλεται καὶ ἡ εὐτυχία τῶν Σχολικῶν Ἀποικίων.

* *

Ἄλλὰ δὲν θὰ ἦτο ἄδικον ἐὰν τόσον χρῆμα καὶ τόση ἀφοσίωσις ἐξωδύοντο ἀδίκως; Βεβαίως **ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ** ναί. Ἄλλ' εὐκόλως φαίνεται ἐκ τῆς φυσιογνωμίας

ὅτι τὰ παιδιά ἀνέκτησαν τὰ δροσερὰ τῆς ὑγείας χρώματα. Ἐπομένον ὅτι τὰ παιδιά ἐξυγιόσθησαν καὶ ἐμετρήθησαν κατὰ τὴν ἀναχώρησιν. Αἱ αὐταὶ διατυπώσεις γίνονται καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν. Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διπλῆς ταύ-

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΚΥΖΟΝΙΩΝ

της ἐργασίας τὰ μὲν παιδιά ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς αὐξάνουσι κατὰ 1 1/2 χιλιόγραμμα, τὰ δὲ κοράσια κατὰ 2. Καὶ διατὶ ἢ διαφορὰ αὐτῆ; Ἀπλούστατα, διότι τὰ ἄρρενα κινεῖνται περισσότερον.

Κατὰ δὲ τὴν στηθομέτρησιν παρατηρεῖται ὅτι τὰ μὲν ἄρρενα αὐξάνουσι κατὰ 2 ὑφεκατόμετρα, ἐν ᾧ τὰ κοράσια μόνον κατὰ 1 1/2.

Μεγάλῃ ἰδίᾳ εἶναι ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀέρος ἐπὶ τοῦ αἵματος. Ἰατρός τις παρακολούθησας μίαν τῶν σχολικῶν ἀποικίων κατὰ Αὐγούστον καὶ 7 [βριον τοῦ 1906 ἔκαμε παρατηρήσεις ἐπὶ πλέον τῶν 2500 μικρῶν, διὰ τῶν ὁποίων διεπίστωσε αὐξήσιν τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων κατὰ 350 000 εἰς ἕν κυβικὸν χιλιστόμετρον.

Διὰ τοιοῦτων ἐξωτερικῶν σημείων πιστοποιεῖται ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν μικρῶν ἀποικίων. Προσθέσατε εἰς ταῦτα καὶ τὴν ζωηρότητα, ἣν κερδίζουσι διὰ τῆς ἡλιοθεραπείας καὶ τῆς θαλασσίας αὔρας.

Τί δὲ νὰ εἰπωμεν περὶ τῶν εὐχαρίστων ἀποτελεσμάτων, αἵτινα ἐπιφέρει ἡ κατὰ φύσιν ἀγωγὴ εἰς τὴν εὐπλαστον καρδίαν τῶν πτωχῶν ἰδία παιδίων τῶν μεγαλοπόλεων; Ἐπὶ ὀλοκλήρους ἑβδομάδας ἐθαύμασαν τὴν κυανὴν σειρὰν τῶν ὀρέων καὶ τὸ βᾶθος τῶν δασῶν, ὃ δὲ διανοητικὸς τῶν ὀρίων ἠδύρνηθ' ἐπὶ τῆς προσθήκης νέων ἐμπειριῶν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἀγρῶν. Τὰ παιδιά ἔμαθον ἐπὶ τόπου νὰ γνωρίζωσι, τὸν σίτον, τὴν κριθήν, τὴν ἠρώμην καὶ τὰ χρήσιμα χόρτα· εἶχον ὡς σύντροφον τὸν βοῦν καὶ τὸν ὄνον καὶ γνωρίζουσι πλέοντὰ τοὺς περιποιῶνται. Ἡ ἐξήθησιν οἱ μὲν ἔτι των, ἀλλὰ συγχρόνως ἠδύθησθησαν ἐν τῇ ἀντοχῇ εἰς τοὺς κόπους.

Ἐτι μεγαλειτέρα εἶναι ἡ ἠθικὴ ὠφέλεια τῶν ἀποικίων. Δύνασθε ποτὲ νὰ πρᾶδεσθῆτε ὅτι συναναστροφὴ τετάρτων ἢ πέντε ἑβδομάδων μετ' ἀνθρώπων ταπεινῶν καὶ τιμίων δὲν θὰ ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ παιδίου τὰ εὐεργετικὰ τῆς ἀποτελέσματος; Εἰς τὴν ἐξοχὴν τὸ παιδίον βλέπει τὴν σπά-

νιν τοῦ χρήματος, βλέπει τὴν εὐτυχίαν, μανθάνει νὰ ζῆ λιτῶς, μανθάνει νὰ εὐχαριστῆται. Ἐμαθε νὰ ἐγείρηται ἐνωρίς, νὰ νίπτται κάθε πρωΐ μὲ ψυχρὸν ὕδωρ καὶ ἀποκτᾷ τοιοῦτοτρόπως ὄλως ἀσυναίσθητος ἀπλᾶς τινος φυσικᾶς ἐξείας, αἵτινες ἀπατελοῦσι τὴν θάσιν τῆς ἀτομικῆς ἀξιοπροπέας καὶ ἐν τῶν θεμελίων τῆς ἠθικῆς. Ἄλλως τε, ὅπως λέγει ὁ Μέτερλιχ, «**τὸ παράδειγμα ἐπιβάλλεται ὅπως καὶ ἡ διδασκαλία καὶ δύναται τις νὰ ἴδῃ τοὺς καρπούς αὐτοῦ ἢ δὲ ψυχὴ μεταβάλλει εἰς καλλοῦντὰς τὰ ἐλάχιστα προσφερόμενα αὐτῇ ἀντικείμενα**».

Δι' ὅλα ταῦτα ἀπειροὶ εὐχαριστῶν ἀποφείλονται εἰς τὰ φιλόθεοι ἐκείνα πρόσωπα, ἢ γενναίως ὄντα τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζει εἰς πλείστα πτωχὰ ὄντα τὴν ἀνάκτησιν τῆς καταβαρῶν θείας ὑγείας τῶν. Ἀνάλογος ἐνέργεια ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρει καὶ παρ' ἡμῶν τὰ εὐεργετικὰ τῆς ἀποτελέσματα;

* *

Θερμὸς θιασώτης τῶν Σχολικῶν Ἀποικίων ὁ κ. Κόντ, ἰδοὺ τί γράφει περὶ τῆς ὠφελείας αὐτῶν. «**Ὁ ὀρίων τῶν παιδίων εὐρύνεται, ὃ δὲ ἐγκέφαλος αὐτῶν πλουτίζεται διὰ νέων ἰδεῶν καὶ παραστάσεων· βλέπουσι πράγματα ἐντελῶς ἀγνωστα· ἀκούουσι συζητήσεις ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς τῶν θὰ ἤκουον· γνωρίζουσι τὸν βοῦν, τὴν ἀγέλαδα, τὸν ἵππον, τὴν ὄρνιθα, τὸ ἄροτρον, μανθάνουσι τί ἐστὶ σίτος καὶ ἄχρον, βλέπουσιν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ γεωργοῦ ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς λύπας τῆς κατὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν ἔχουσιν ὄλον τὸν χειμῶνα ὕλην εἰς ἀνεξαντλήτους συζητήσεις ἐπὶ τῶν ἐντυπώσεων τῶν ἀγρῶν· ἀντὶ τούτων διδασκᾶται δίδουσιν ἐν πολυτίμῳ μάθημασι τοὺς χωρικούς, τὴν ἀποστροφὴν πρὸς τὰς μεγάλας πόλεις καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τοὺς ἀγρούς**».

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ λήξαντος δεκαπενθήμερου εὗρον τὴν νέαν Τουρκίαν κλαίονσαν τὸν ἐπιλεκτότερον ἀντιπρόσωπον τοῦ Νεοτουρκισμοῦ. Ὁ δολοφονηθεὶς Μ. Βεζύρης Μαχμούτ Σεφκὲτ πασῶς ἐξεπροσώπει τὸν ἀγνότερον τύπον τῆς Νεοτουρκικῆς ἰδέας, διὰ τοῦτο δὲ ἡ δρᾶσις αὐτοῦ καὶ αἱ διαθέσεις του παρέδωσαν εἰς τὴν ἱστορίαν τὴν ἀληθῆ εἰκόνα τῶν ἀναστηλωτῶν τοῦ Συντάγματος. Αἱ θλιβεραὶ ἡμέραι, ἃς ἡ Συνταγματικὴ Κυβέρνησις ἀντεμετώπισε μετ' ἀξιοθανιάστου γαλήνης καὶ σιδηρᾶς δραστηριότητος παρήλαον εὐτυχῶς καὶ ἐπὶ τῆς δεινῶς δοκιμασθείσης πατρίδος ἐπέπνευσε καὶ αὐτῆς ὁ ἄνεμος τῆς ἡρεμίας καὶ τάξεως.

Ἄλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὴν νηνεμίαν ἣς κυριαρχεῖ ἐν τῇ Ὄθωμανικῇ ἐπικρατείᾳ, ἡ Βαλκανικὴ εὐρίσκειται ἐκ νέου πρὸ τῶν πυλῶν νέου πολέμου. Αἱ τερατώδεις ὁμότητες τῶν Βουλγάρων δημίων αἱ καταπτόθησάν τὸν κόσμον διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς θηριωδίας των, αἱ ἀκαταλόγητοι ἀξιώσεις τῶν Σοφριανῶν νευροσπάστων τοῦ ἐρυθροῦ Τσαρὶς κου ὀδηγοῦν ἴσως εἰς τὴν β' πράξιν τῆς Βαλκανικῆς τραγωδίας, τῆς ὁποίας ἐκάστη σελὶς εἶναι πλήρης αἵματος. Οἱ δισταγμοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως φριττούσης πρὸ τῶν συμφορῶν νέου πολέμου ὑπεχώρησαν πρὸ τῆς θαλασσίας φορᾶς τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀπὸ τίνος μᾶλλον σαφῆ καὶ ἐπιτακτικὴν κατέστησαν τὴν κλαγγὴν τοῦ ξίφους.

Ἐὰν ἠχήσῃ τὸ τηλεβόλον καὶ ἐὰν ἡ τλήμων Μακεδονία καταστῆ καὶ αὐτῆς ὁ τάφος μυριάδων θυμάτων, ἐὰν καὶ πάλιν ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου ὀρμήσῃ αἰμοχαρῆς ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν πεδίων, σημαίνει ὅτι ἐπέστη ἡ ἱστορικὴ στιγμή καθ' ἣν θὰ κριθῆ τὸ μέλλον τῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς.

Ἐπέστη ἡ στιγμή καθ' ἣν οἱ προαιώνιοι ἀντίζηλοι τοὺς ὁποίους ἐχώρισαν ἄβυσσοι ἀδιελάκτου μίσους καὶ ἀπεμάκρυναν ἀλλήλων ποταμοὶ αἱμάτων θὰ συναντηθοῦν μετὰ βραχείαν ἐκχειρίαν ἐπὶ τῆς ζοφερᾶς σκηνῆς τῆς κρισίμου μονομαχίας. Ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος διὰ φλογεῶς προκηρύξεως ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἔθνους θέλει ἐκδικήσῃ παρὰ τὸ πλευρὸν ἱπποτικῆς καὶ ἀρηιρίλου σιμάχου τὰς φρικιαστικὰς ἀνισιοιουργίας τοῦ ἀνάνδρου ἔθνους, τὸ ὁποῖον ἐγαλονεχίθη μετὰ τὸν ἴδον τῆς ἐπιπορίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ὑπάρχουν ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν καὶ Θρακικῶν πεδίων χιλιάδες, μυριάδες, θυμάτων Μουσουλμάνων καὶ Χριστιανῶν, δι' οὓς ἡ πενθοῦσα Ὄθωμανικὴ παιρὶς ἐπὶ πολὺ θὰ θρηγῆ καὶ τὰ θύματα ταῦτα ζητοῦν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν ἀλαστόρων σφαγῶν, τοὺς ὁποίους ἐξαπέλυσεν πρόσφατος ἡ Βαλκανικὴ λαίλαψ.

Καὶ ὅμως δὲν ἐξέλιπεν ἔτι πᾶσα ἐλπίς εἰρηρικῆς λύσεως.

Εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἀνεφέλου νεότητός της ἔκοσι μόλις ἀριθμοῦσα Μαΐους, ἀπέπτη ἀφ' ἡμῶν ἡ

ΣΟΦΙΑ Ι. ΚΑΡΑΛΗ,

βυθίσασα εἰς βαθύτατον πένθος τοὺς γονεῖς της καὶ ὄλον τὸν ἔγκριτον οἶκον τῶν κ.κ. Ἀδελφῶν Καράλη. Ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς πολυθρηνητοῦ νεάνιδος ἀπήγγειλε κατάλληλον λόγον ὁ ἡμέτερος Διευθυντῆς καὶ καθηγητῆς ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Γυμνασίῳ κ. Ἀλέξ. Κολυφῆτης.

Πρὸς τοὺς δεινῶς δοκιμασθέντας γονεῖς καὶ οἰκείους τῆς μεταστάσης, διαβιβάζει ὁ «Αἰολικός Ἀστὴρ» τὰ βαθέα συλλυπητήριά του.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐκ τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ καλάμου τοῦ διακεκριμένου ἡμῶν συρροῦ καὶ Σιμ. Κατακουζηνοῦ ἐξήλθε περισπούδαστον δραματικὸν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Κρίτων καὶ Διουδμήλλα». Ἡ ἐνθουσιῶσα ψυχὴ τοῦ συγγραφέως ἐκχύνεται δολόκληρος εἰς τὰς συναρπαζούσας γραμμὰς τοῦ ἔργου τὸ ὁποῖον ἐλάξεσε βαθὺς ἐνθουσιασμός καὶ ἀρτία γνώσις τῶν δραματικῶν ὄρων.

Ἀντίτυπα τοῦ ἔργου εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν. Ἐκαστον ἀντὶ φραγῶν 2.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Θερμῶς παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ μας καὶ δὴ οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὅπως εὐαρεστούμενοι ἐμδάσωσι τὴν συνδρομῆν των, καθὼς καὶ οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν περυσινὴν συνδρομῆν, ὑποδοθηθοῦντες οὕτω τὸ ἔργον μας.

Ὑπεύθυνος ΧΑΡΑΛΑΜ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
X. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & ΣΙΑΣ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Καλλιτεχνικὴ ἐκτύπωσις Φακέλλων, Ἐπιστολοκεφαλίδων, Λογισμῶν, Συμμάτων, ἐπισκεπτηρίων, Διπλοτύπων, Προσκλητηρίων καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων καὶ Ἀρραβῶνων, Βιβλίων, Περιδικῶν, Ἐφημερίδων κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀναλαμβάνει παραγγελίας πρὸς ἐκτέλεσιν σφραγίδων ἐκ καουτσούκ καὶ μετάλλου ὡς καὶ πινακίδων ἐκ πορσελάνης.

Ταχύτης καλαισθησία καὶ τιμαὶ συγκαταβατικαὶ

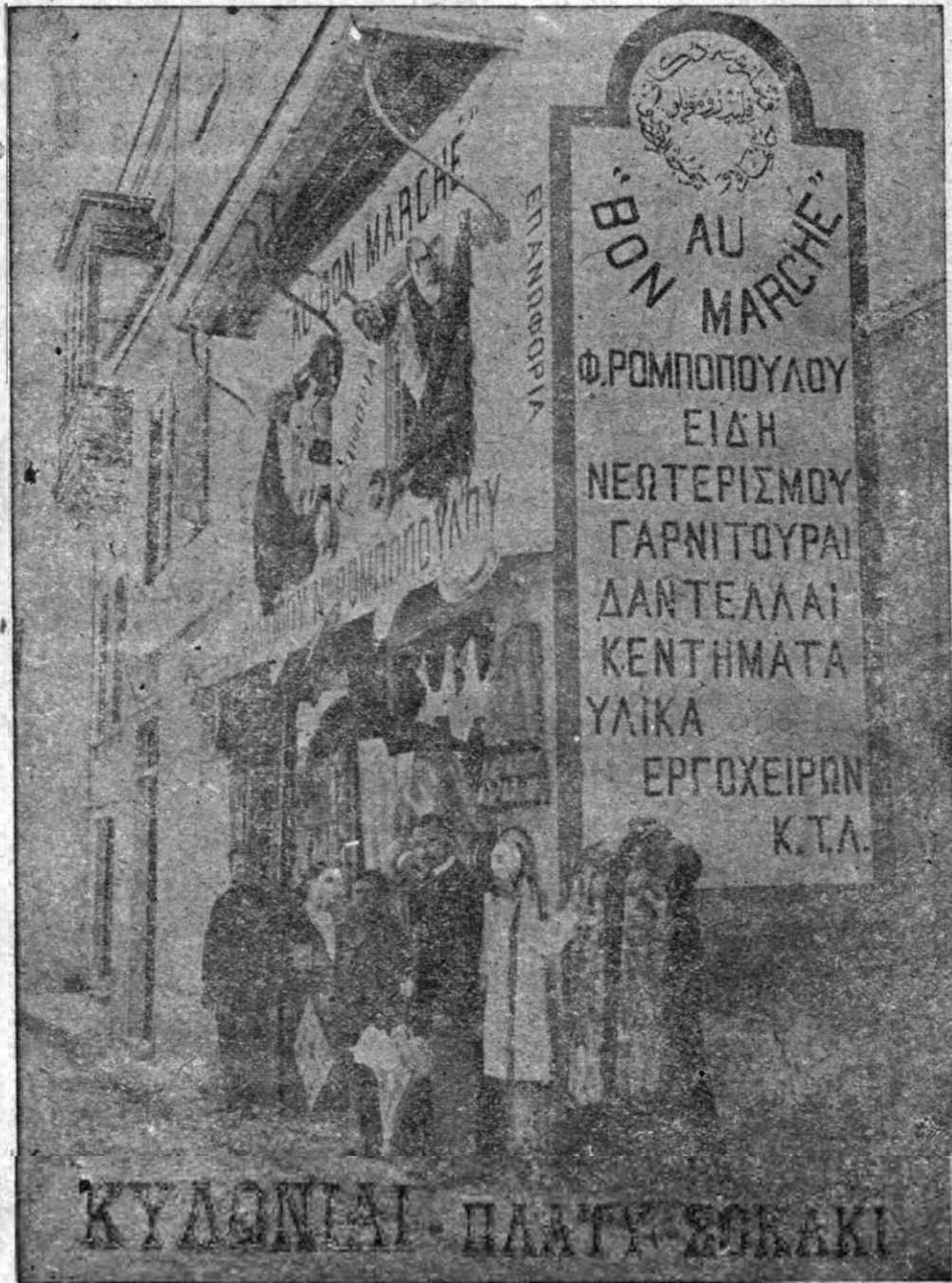
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
X. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & ΣΙΑΣ

Ἐφθασαν διάφορα ἐκλεκτὰ βιβλία: Διδακτικά, Ἐκκλησιαστικά, Ἐπιστημονικά, Φιλολογικά, Τεχνικά, Μυθιστορήματα, Δράματα, Κωμωδία, Λαϊκὰ βιβλία, Εἰκόνες, πωλούμενα εἰς τιμὰς ἀκαταγώνιστους.

Ἀναλαμβάνει παραγγελίας ἐπὶ βιβλίων μὴ ὑπαρχόντων ἐν τῇ ἐνταῦθα παρακαταθήκῃ, ἐκτελούμεναι ταχέως καὶ ἀνελλιπῶς.

ΑΥ ΒΟΝ ΜΑΡΣΧΕ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΡΟΜΠΟΠΟΥΛΟΥ

Υπάρχουν όλα τα είδη νεωτερισμού ήτοι: κουστούμια τριχό δι' άγοράγια και καπέλα ψάθ' να καθώς και διάφοροι γαρνιτούρα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ